EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 153 , 15 Eylül '96

Devrimi boğma planları

Kürt sorunu ve Güney Kürdistan üzerine oynanan uluslararası oyunlar son adımlarla yeni boyutlar kazandı. Oynanan oyunların gerisinde ABD emperyalizmi, Türk gericiliği ve Avrupalı emperyalistler var. Bunların herbirinin kendine göre kaygıları ve hesapları olmakla birlikte, tümünün girişimlerini kesen ortak payda, PKK şahsında kendini gösteren devrimci alternatifi bertaraf etmektir.

Saddam rejimi başlangıçtaki çıkışlarının ardından yeni dayatmalar karşısında teslimiyetini bir kez daha ilan ettiği halde, ABD emperyalizmi Körfez'e yeni askeri güçler yığmaya devam etti, ediyor. Bununla öncelikle Irak rejiminin Güney Kürdistan'a yeniden egemen olma çabalarını boşa çıkarmayı amaçlıyor. Güney Kürdistan'ı kendi dolaysız etki alanı olarak tutmak, böylece Kürt sorunu üzerinde kurduğu dolaysız denetimi sürdürmek istiyor. ABD bu amaç çerçevesinde yarattığı askeri tehditle, Irak rejimini yeni bir teslimiyete zorlamış, böylece de Irak rejimi ile KDP arasında gelişebilecek ilişkileri şimdilik engellemiştir.

Fakat ABD'nin askeri girişimlerinin politik amacı hiç de bundan ibaret değildir. ABD emperyalizmi, tam da Irak rejimine koşullarını dayatmak ve Güney Kürdistan üzerindeki vesayetini korumak için giriştiği bu askeri yığınak sayesinde, bölge halklarına karşı saldırgan ve tehditkar bir hava da estirmek istemiştir. Irak'taki gelişmeleri bölgenin gerçek hakimi ve baş jandarması olduğunu vurgulamak için bir fırsat saymış, bunu somut güç gösterisiyle ortaya koymak yoluna gitmiştir.

ABD, Ankara'da yapılan görüşmede Barzani'yi Irak rejimi ile kendi iznini aşan bir ilişkiden kesin bir biçimde men etmiştir. Saddam rejimiyle giriştiği işbirliğinin altında ezilen ve sırtını her zaman için ABD emperyalizmine dayamaya alışmış bulunan Barzani ise, gerekli desteğin sağlanması ve güvencelerin verilmesi koşuluyla istenen uşaklığı kabullenmekte bir güçlük çekmemiştir. ABD'nin dayatmalarına, yani dolaysız emperyalist vesayete razı olmuştur.

Dış politikası tamamen ABD emperyalizminin hizmetinde olan Türk devleti ise ABD'nin bölgeye ilişkin emperyalist planları çerçevesinde kendi özel kaygılarına çözümler aramaktadır. Gelişmelere ilişkin ilk değerlendirmemizde de belirtildiği gibi, Türk devleti Irak rejiminin Güney Kürdistan'a müdahalesini gerçekte özel bir memnuniyetle karşıladı. Zira o bunu kendi Kürtlerine kötü bir örnek olabilecek bağımsız bir Kürt devleti ihtimalinin zayıflaması ve tersinden "Irak'ın toprak bütünlüğü"ne ilişkin kendi tezinin güçlenmesi sayıyordu. Fakat Irak müdahalesinin ortaya çıkardığı yeni durum bir yandan ABD'nin çıkarlarıyla çelişirken, öte yandan da (işbirlikçe ihanet çizgisinin Güneyli Kürtler nezdinde açığa çıkması ölçüsünde) PKK'nın Güney Kürdistan'da devrimci bir alternatif olarak sivrilmesine zemin hazırlamaktaydı.

Dolayısıyla bu durumda Türk gericiliği bir yandan ABD çıkarları ile bağdaşmaya çalışırken, öte yandan da bu riski somut önlemlerle bertaraf edebilmeliydi. Bunun için düşünülen ilk çözüm, Güney Kürdistan'ın sınır bölgelerini işgale dayanan bir "tampon bölge" oluşturmak planıydı. Bu plan ABD'nin de desteğini aldı. Fakat öteki uluslararası odaklardan gelen geniş tepkiler üzerine şimdilik uygulamaya konulamadı. Bunda kuşkusuz böyle bir müdahalenin astarının yüzünden pahalıya patlamasından duyulan korkunun da rolü oldu.

Son gelişmeler Türk gericiliğinin ABD planları çerçevesinde yeni bir çözüm arayışı

içerisinde olduğunu gösteriyor. Şimdi ABD'nin de desteğiyle PKK'nın Güney Kürdistan'dan tasfiyesi için Barzani'yle sıkı bir işbirliğine girilmeye çalışılıyor. Bunu tamamlayan yeni bir başka gelişme daha var. Türk devleti kendini Irak'taki Türkmenlerin vasisi ilan ederek Güney Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde doğrudan söz sahibi olmak istiyor. Bununla bölge üzerinde yeni bir nüfuz kanalı yaratmak ve gerektiğinde doğrudan müdahale edebilmek için uygun bir zemin hazırlamak istiyor. Barzani ile Ankara'da yapılan görüşmelerin çerçevesini bu niyetler belirledi. Türk Dışişleri Bakanlığı bunu açıkça ilan da etti.

Bütün bu hesapları ve planları ise beklenmedik bir başka gelişme tamamladı. Tam da ABD ve Türk Dışişleri Bakanlığı temsilcilerinin Ankara'da Barzani ile görüştükleri bir sırada, Brüksel'de ve Londra'da uluslararası bir komplo sahneye konuldu. Belçika, Almanya, İngiltere ve Hollanda polisi tarafından MED-TV'ye, Sürgünde Kürt Parlamentosu'na ve PKK'ya yakın öteki kuruluşlara karşı geniş çaplı bir ortak saldırı başlatıldı.

Aynı ana denk gelen bu iki olay arasında hiç kuşkusuz dolaysız bir bağ vardır. Bugüne kadar Kuzey Kürdistan'daki devrimci özgürlük mücadelesinin boğulmasında Türk devletine her türlü desteği veren Batılı emperyalist odaklar, Güney Kürdistan'daki son gelişmelerin ortaya çıkardığı yeni durumun taşıdığı potansiyel tehlikeleri gözetmiş, PKK'nın uluslararası itibarını sarsmak ve onu güçten düşürmek için bu son adımları atmışlardır. ABD ve Türk gericiliği Ankara'da KDP'ye güç ve destek verirlerken, Avrupalı emperyalistler de Brüksel ve Londra'daki komplolarla PKK'ya uluslararası bir darbe vurmak yoluna gitmişlerdir.

Avrupalı emperyalistlerin PKK'ya yakın Kürt kuruluşlarına bu ortak saldırısı, yaklaşık üç yıl önce Almanya ve Fransa'nın Avrupa'daki Kürt kuruluşlarına yönelttiği saldırının bir benzeridir. Fakat bu sonuncusu, gerek kapsamı, gerek zamanlaması ve gerekse politik anlamı ve sonuçları bakımından, '93 yılı sonundaki saldırıyla kıyaslanamaz bir öneme sahiptir. '93 saldırısı bazı Kürt derneklerine yönelmişti. Oysa bu son saldırı Sürgünde Kürt Parlamentosu ve MED-TV'yi hedef almıştır. Bu iki kuruluş, Kürt hareketinin yıllardır emek verdiği uluslararası diplomasinin en önemli iki somut kazanımı durumundaydı. Bu kurumlara yöneltilen saldırı Kürt özgürlük hareketinin bunlar üzerinden kazandığı politik ve diplomatik meşruiyeti hedef almıştır. PKK gibi milyonlarca Kürdü temsil eden politik bir örgüt bir anda adi bir "suç örgütü" ilan edilerek ona uluslararası bir darbe vurulmak istenmiştir.

Denilebilir ki bu son saldırı, Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli imha savaşına bugüne kadar verilmiş en önemli politik destek olmuştur. Ve bu desteğin zamanlaması da son derece dikkate değerdir. Tam da YNK'nın sahneden silindiği ve KDP'nin Saddam rejiminin işbirlikçisi kimliği ile sahnede göründüğü bir sırada, PKK bir "terör" ve "suç" örgütü ilan ediliyor. Belli ki Avrupalı emperyalistler Türk devletine çok kritik bir anda büyük bir destek vermenin ötesinde niyetlerle hareket etmişlerdir. Güney Kürdistan'daki gelişmelerin emperyalist çıkarlar için yarattığı riski gözeten ve bertaraf etmeyi amaçlayan bir adım atmışlardır.

Kürt halkının devrimci iradesine ve kazanımlarına yönelmiş bu iğrenç ve alçakça saldırılar şüphe yok ki son derece öğretici dersler de içermektedir. PKK devrimci kimliğini koruduğu sürece emperyalizmin ve gericiliğin bu türden ortak saldırılarına döne döne hedef olacaktır. Emperyalizmin şaşmaz hedefi PKK'yı ya tasfiye etmek ya da emperyalist çıkarlar çerçevesinde ehlileştirmektir. Emperyalist dünya için bunun ötesinde bir ilişki ve politika alanı işin doğası gereği yoktur.

Son olaylar devrimci kimlik korunduğu sürece emperyalist dünyanın mevcut siyasal yapısı içerisinde gösterilecek diplomatik çabaların iğretiliğini de bütün açıklığıyla göstermiştir. Kürt özgürlük hareketinin, devrimci kimliğini korumak istediği sürece iğreti kalmaya mahkum diplomatik açılımlara değil, fakat halkları muhatap alan devrimci politikalara ihtiyacı vardır. Son olaylar bu açıdan da son derece öğretici olmuş, Kürt sorununda devrimden başka çözüm olmadığını bir kez daha doğrulamıştır.

EKİM

Kürt sorunu üzerine güncelleşen değerlendirmeler

Devrimden başka çözüm yoktur

(...) PKK'nın 1984'te başlattığı silahlı ulusal direniş, '80'li yıllar boyunce esas olarak bir gerilla savaşı olarak gelişti. Bu savaşın kadro kaynağı ve kitle desteği, ezici ağırlığı ile Kürt yoksul ve orta köylülüğüne dayanıyordu. Hareketin devrimci kimliğinin, savaş kararlılığının, gelişme dinamizminin toplumsal dayanağı bu sınıf katmanları idi.

Silahlı direnişin sarsıntısı, devletin artan baskı ve terörünün yarattığı tepki ve nihayet gerilla savaşına eşlik eden politik çalışma, 1990 yılı başından itibaren bir çok kent ve kasabada yaygın bir politik kitle hareketine yolaçtı. Hemen tümüyle kent ve kırın yoksul emekçi tabakalarına dayanan bu büyük hareketlilik, Kürt özgürlük mücadelesinde bir sıçramanın ifadesiydi ve yeni safhaya geçişin açık göstergesiydi. O güne kadar kırda bir gerilla savaşı olarak gelişen hareket, artık kent ve kasabalarda devrimci kitle hareketleriyle birleşerek yeni bir güce ulaşıyordu. Hareketin aktif bir kitle dayanağına kavuşması, aynı zamanda sosyal tabanında bir genişleme anlamına geliyordu. Şimdi artık yoksul ve orta köylülüğün yanısıra, kent yoksulları, küçük-burjuvazinin değişik katmanları, öğrenciler ve kısmen işçiler ulusal hareketin kitle gücü içinde yeralıyorlardı.

1990-91 yılının gelişmeleri, hareket henüz Kürdistan'ın geneline yayılmamış olsa da, ulusal hareketin gerçek bir halk tabanına oturduğunu, gücünü ve dinamizmini buradan aldığını bütün açıklığı ile göstermekteydi. Aynı dönemde, o güne kadar sömürgeciliğin toplumsal dayanağını oluşturmuş feodal-burjuva sınıfların gelişen ulusal harekete karşı tutumları da gitgide daha açık bir hal aldı. Bunlar belirgin biçimde gelişen ulusal hareketin karşısında yeraldılar. Ulusal uyanışın ve hareketin o güne kadar feodal-aşiretsel bağımlılık ilişkileri içinde bulunan Kürt köylülüğünün bu ortaçağ ilişkilerinden kurtulması ve özgürleşmesi süreci olarak ilerlediğini gördükleri ölçüde, buna daha açık bir gerici sınıfsal tepki gösterdiler. Aşiret reisleri, toprak ağaları ve şeyhler, ulusal hareket biçiminde kendini ortaya koyan devrimci toplumsal-siyasal gelişmeye karşı bu gerici sınıfsal tepkilerini, sömürgeci Türk burjuvazisiyle daha sıkı bir kenetlenmeye giderek, onun militarist aygıtlarıyla bütünleşerek ve "koruculuk sistemi" yoluyla sömürgecilik cephesinden bizzat savaşa katılarak ortaya koydular.

Özetle, ulusal hareketin bu gelişme safhası, kendi toplumsal dayanakları ve kendisine karşı mevzilenen sınıflar şahsında, belirgin bir sınıfsal kutuplaşma ortaya çıkarmış bulunmaktaydı. Devrim sürecinde derinleşme; bu nesnel olguyu gözeten politik açılımlar yapmak, ulusal özgürlük mücadelesine açık bir halkçı içerik kazandırmak, ulusal çelişki ve özlemler üzerinden kendini göstermiş hareketi aynı zamanda sınıfsal çelişki ve özlemler yoluyla da geliştirerek gerçek bir devrimci halk hareketi düzeyine çıkarmakla olanaklıydı.

Kaldı ki, sürecin gelişme seyri bunu kendiliğinden zorluyor, dayatıyordu. Ulusal özgürlük mücadelesinin gelişmesi, Kürdistan'daki feodal kalıntıların ulusal boyunduruğun temel toplumsal dayanakları olduğu gerçeğini tüm açıklığıyla ortaya sermişti. Dolayısıyla, ulusal özgürlük mücadelesinin aynı zamanda feodal kalıntıların tasfiyesi olarak; yani köylülüğün yalnızca ulusal kölelik ilişkilerinden değil, fakat aynı zamanda bunun en sağlam dayanağı olan feodal bağımlılık ilişkilerinden de tümüyle özgürleşmesi biçiminde gelişmesinin nesnel bir zorunluluk olduğu açığa çıkmıştı. Belirtmeye gerek yok ki, gözetilmesi gereken bu nokta ulusal özgürlük mücadelesinin gerçek bir halk devrimi olarak gelişmesinin temel bir önkoşuludur.

Fakat sorunun bunu tamamlayan bir başka yönü daha var. Ulusal baskı ve kölelik, her zaman sınıfsal baskı ve köleliğin bir biçimidir, ona hizmet eder. Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenlik ve ulusal baskı, aynı zamanda Türk burjuvazisinin Kürdistan ve Kürt halk kitleleri üzerindeki sınıfsal baskı ve sömürüsünün bir biçimi ve aracıdır. Böyle olunca, ulusal özgürlük mücadelesi, asıl ve temel olarak, Kürt halk kitlelerinin bu baskı ve sömürüden kurtularak özgürleşmesi mücadelesidir, böyle olmak zorundadır.

Ulusal özgürlük mücadelesinin asıl dayanağının, feodal, yarı-feodal bağımlılık ilişkilerinin yanısıra, sermayenin baskı ve sömürüsünden bunalmış köylü yığınları ile öteki yoksul-emekçi

kesimlerden oluşmasının nesnel-toplumsal mantığı buradadır. Dolayısıyla, sömürgeci egemenliğe karşı mücadelenin bir halk devrimi olarak gelişmesi, derine kök salması ve yenilmez bir zemine oturması, bu mücadelenin halkçı sınıfsal içeriğini gözetmeye ve geliştirmeye sıkı sıkıya bağlıdır.

Temel önemde son bir nokta daha var. Türk sermaye sınıfının Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğinin iç toplumsal dayanakları Kürt-feodal burjuva sınıfları ise, dış dayanakları da Türkiye üzerindeki emperyalist egemenlik olgusudur. Kürdistan'daki Türk sömürgeciliğinin arkasında emperyalizm vardır. Bu sömürgeci egemenlik, emperyalizmin aynı zamanda Kürdistan'ı da kapsayan sömürü ve yağmasının bir dayanağı ve aracıdır.

Sonuç olarak, Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin bir halk devrimi halinde gelişmesi, onun, içte Kürt feodal-burjuva sınıflarını, dışta ise Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliğini ve tüm bu köleliğin uluslararası dayanağını oluşturan emperyalizmi hedeflemesi ile mümkündür. Ulusal özgürlük mücadelesinin halkçı özünü ve devrimci toplumsal-siyasal içeriğini koruyabilmesinin, sınıfsal iktidar değişimini hedefleyen gerçek bir demokratik halk devrimi olarak gelişebilmesinin bundan başka hiçbir yolu yoktur. Bu da ulusal sorunun bir "siyasal çözüm"üdür. Fakat bu çözüm, kurulu düzenin sınırlarına sığmayan, onu aşan, mevcut sınıf ilişkilerinde köklü bir değişimi sağlayan bir "siyasal çözüm"dür. Ulusal sorunun çözümünde bu devrimci perspektif, doğal olarak, ulusal hareketi yalnızca salt ulusal istemlere dayalı bir hareket olmaktan çıkarmakla kalmayacak, fakat aynı zamanda, Kürdistan'daki devrimci süreci Türkiye'deki sınıflar mücadelesi sürecine dolaysız ve organik olarak da bağlayacaktır. Bu gelişme, ulusal sorunu ve istemleri karartmak ya da geri plana itmek bir yana, onun köklü ve kalıcı çözümü için olanaklı tek gerçek zemini ve toplumsal güç ilişkilerini sağlayacaktır. (***EKİM 3. Genel Konferansı*** Belgeleri, Eksen Yayıncılık, s.112-115)

Emperyalizm ve Kürt sorunu

(...) Emperyalizm her zaman devrimci kurtuluş hareketlerinin karşısında olmanın ötesinde, bizzat bu hareketlerin en azılı düşmanıdır. Zira devrimci temeller üzerinde gelişen her ulusal kurtuluş hareketi, somutta şu veya bu mahalli sömürgeci güce yönelik olsa bile, kaçınılmaz olarak onun gerisindeki emperyalizmle de karşı karşıya gelir. Emperyalizm her zaman bunun bilincindedir. Bu nedenle bir yandan dolaylı ya da dolaysız olarak bu hareketin ezilmesi için çaba harcarken, öte yandan onun devrimci niteliğini bozmaya, zararsız hale getirmeye ve kontrolü altına almaya çalışır.

Bu tarihsel tutum Kürt halkının özgürlük mücadelesi deneyimi üzerinden de yeterli açıklıkta ortaya çıkmıştır. Türkiye Kürdistanı'nda özgürlük mücadelesine PKK önderlik etmektedir. PKK ulusal sorun çerçevesinde devrimci bir politik çizgiye sahiptir ve Kürt halk sınıflarına dayanmaktadır. Bu kadarı tüm emperyalist çevrelerin ona düşmanca yaklaşmasına ve ezilmesi için Türk sömürgeciliğine her türlü desteği vermesine yetmektedir. Nitekim başından itibaren de yapılan bu olmuştur. ABD ve Alman emperyalistleri Kürdistan'daki kirli savaş destekçiliğinde birbirleriyle yarışmaktadırlar.

Bu açıdan Alman emperyalizminin son tutumu bugüne kadarki politikasının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu politikanın daha açık ve daha kaba bir sergilenişidir. Bu çerçevede yararlı da olmuştur. Zira Kürt halkı, Batılı emperyalist devletler hakkında Kürt burjuvazisi ve reformistleri tarafından kendisine enjekte edilmeye çalışılan hayaller konusunda daha uyanık olacaktır bundan böyle.

Bununla birlikte, Alman, Fransız ve İngiliz devletlerinin ABD ile de diyalog halinde aldıkları son tavır, aynı zamanda yeni bir gelişmeyi de ifade etmektedir. Gelişmenin özeti şudur: Emperyalizm Türkiye'deki Kürt sorununa ve Kürt özgürlük mücadelesinin ezilmesi sorununa doğrudan el koymuştur. (...)

Böyle bir çıkışın zamanlaması da dikkate değerdir. Ne zaman ki PKK Kürdistan'da bir "ikili iktidar" kuvveti olduğunu ortaya koymuştur, ne zamanki tam da bu sayede Türk burjuvazisinin bu işin altından kalkamayacağını sergilemiştir, işte tam da o zaman, tam da böyle bir gelişme aşamasında, emperyalist dünya elbirliği halinde soruna dolaysız müdahale sürecine girmiştir. (...)

Türkiye emperyalist dünya sisteminin bir zayıf halkasıdır. Emperyalizm bunun tümüyle bilincindedir. Kürt sorununun bu halkayı iyice zayıflattığını görmektedir. Tersinden olarak, Kürt halkının tarihsel devrimci birikimi sistem içinde bloke edilebilirse, böylece boşa çıkarılabilirse, tehlikenin de önüne geçilebileceğini düşünmektedir. Nitekim son adımlar açıkça "Türkiye'yi istikrara kavuşturma" amacına bağlanmıştır.

Ekim, 1 Aralık '93, başyazı (***Kürt Ulusal Sorunu*** içinde, Eksen Yayıncılık, s.222-223)

İller İdaresi Yasası'nda değişiklikler

Genelleştirilmiş ve süreklileştirilmiş sıkıyönetim

İller İdaresi Yasasında yapılan değişiklikler iki açıdan ele alınabilir. Birincisi, yasanın içeriği ve kapsamıdır. İşin bu yönü uzun bir süredir basında ve kamuoyunda bütün detaylarıyla yer almış bulunuyor. Kabaca, yasa "OHAL" uygulamasının tüm ülkeye yayılmasını öngörüyor. Yasan yeni kapsamıyla devletin bir süredir fiilen uygulamakta olduğu vahşet "yasalaştırıyor". Devletin katliamcı çeteleri yeni cinayetleri için bir takım formalitelerden kurtulmuş oldular. Artık polis, "kaçabileceğinden ya da silah kullanabileceğinden şüphe duyduğu" birini "ikaz etmeden" ölrdürebilme yetkisine sahip. (Bu süreçte idam cezalarının kaldırılacağının açıklanması da bununla doğrudan ilgili.) Bunun yanısıra, yasa değişikliği ile illerdeki mülki ve askeri idarenin yetkileri genişletiliyor. "Sınır ötesi operasyon", "olağanüstü hal ilanı" vb. yetkiler vali ve askeri komutaya tanınıyor. MGK'nın doğrudan denetimi ile kullanılacak olan bu yetkiler, süreklileştirilmiş bir sıkıyönetimin ifadesidir.

İkincisi ve daha belirleyici olanı ise, bu yasa değişikliğinin kitle mücadelesi açısından aşamasında ifade ettikleridir. Geçtiğimiz bir kaç aylık dönemde, düzen ve devrim güçleri arasındaki hesaplaşma, farklı görüngüler ve hızla değişen dengelerle yaşandı. Devrimci 1 Mayıs'la başlayan süreç, bugün İller İdare Yasası'nda yapılan değişikliklerle yeni boyutlar kazandı.

İller İdaresi Yasası'nda yapılan değişiklikler, sermaye devletinin topyekün saldırısının önemli bir ayağıdır. Varolan toplumsal muhalefete ve devrimci öncüye yönelik terör uygulamalarının sistematikleşmesi ve sürekli hale getirilmesi anlamına gelen değişiklikler, aynı zamanda geniş işçi ve emekçi kitlelerin mücadelesnin önünde barikat olarak düşünülmüştür. Sermayenin ekonomik ve siyasi saldırıları yoğunlaştıkça, en geniş kitlelerde mücadele dinamiklerini geliştirecektir. Süreklileştirilmiş sıkıyönetim hali ile sadece mevcut toplumsal muhalif hareketlilikler değil, gelecekte yükselebilecek hareketliliklere karşı da önlem alınmış oluyor.

Sermaye iktidarı bu yasa değişikliği ile dış kamuoyunda da bir rahatlama sağlamayı amaçlamaktadır. AET, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu, BM vb. uluslararası kurumlarla arasında zaman zaman gerginliklere yol açan, dış kamuoyunda kendisini güç duruma düşüren bazı uygulamaları yasal kılıflarla maskelemeyi düşünüyor. Kürdistan topraklarında süren OHAL uygulamasını sözde kaldırarak sırtındaki kamburdan kurtulmuş olacak. Bunun yanısıra yıllardır uluslararası kamuoyunda sürekli gündeme gelen yargısız infaz uygulamaları da yasal bir çerçeveye kavuşmuş olacak vb...

Bu yasa aynı zamanda devrimci güçler ile devlet arasındaki taktik savaşımın da önemli bir ayağıdır. Devlet zindanlarda aldığı politik yenilgiyi bu yasa değişikliği ile gizlemeye ve moral dengeleri tekrar lehine çevirmeye çalışmaktadır.

Sermayenin son saldırıları ve bununla paralel gelişen diğer uygulamalar geniş işçi ve emekçi kesimlerde huzursuzluk yaratmış durumdadır. Ancak güçlü devrimci bir önderliğin yokluğu koşullarında bu tepkiler eriyip gitme tehlikesi taşımaktadır.

Bugün büyük çoğunlukla sendikal bürokrasinin çarkları arasında ezilip giden mücadele dinamiklerini örgütlemek ve sermayenin topyekün saldırısına karşı koyuşu örgütlemek zorundayız. Sınıf hareketine daha dolaysız bir tarzda müdahale etmenin ve politikalarımızı sınıfa maletmenin yol ve araçlarını

yaratmalıyız. Bugün daha çok liberal-reformitlerin etkinlik kurmaya çalıştığı sınıfın kendiliğinden gündemlerine politik ve devrimci müdahaleyi sürekli ve ısrarlı hale getirebilmeliyiz. "SSK'nın tasfiyesine hayır!", "Zorunlu tasarruf kesintileri derhal ve faiziyle birlikte ödenmelidir!", "Parasız sağlık, sigorta, eğitim haktır, özelleştirilemez!", "Sosyal hak gasplarına son!", "Grevli toplusözleşmeli sendika hakkı!" vb. taleplerimizi diğer politik gündemlerle birleştirerek sınıfa taşıyabilmeliyiz.

Bunun yolu sınıfa dolaysız ulaşabileceğimiz kanalları etkin bir tarzda kullanabilmekten geçer. Fabrika ve işyerlerine, emekçi semtlerine, sendikalara yazılı ve sözlü araçlarımızla ulaşmak zorundayız. Burada oluşan ve gelişmekte olan tepkilere bilinçli ifadeler kazandırma ve yönlendirebilme gücünü gösterebilmeliyiz.

Bunun diğer bir ayağı da, sınıfın gündemine müdahale etmeye çalışan, çoğunlukla reformistlerin elinde bulunan çeşitli platformlara yapılacak müdahalelerdir. İSŞP, işçi evleri, bazı sendikal platformlar vb. bunlara örnektir. Toplantılarına katılmalı, politikalarımızı buralara taşımalıyız. Reformizmin, mücadelenin sınırlarını darlaştıran icazetçi politikalarını teşhir etmeli ve etkinliklerini kırmalıyız.

Sermayenin saldırıları birbirini izliyor

Çözüm kitlelerin birleşik direnişi

İşçi ve emekçilerin sefalet ücretleriyle çalıştırıldıkları yetmiyormuş gibi, yıllardır ücretlerinden "tasarrufu teşvik" adı altında kesintiler yapılmaktadır. Bugüne dek işçilere zorunlu tasarrufun kendileri için biriktirilen ve istenildiğinde topluca geri ödenen bir para olduğu yalanı yutturulmaya çalışıldı. Oysa işçi ve memurların cebinden Tasarrufu Teşvik Fonu'na aktarılan trilyonlar sermayedarlar tarafından hortumlandı. Bugün kalanı da gaspedilmeye çalışılıyor.

RP-DYP hükümetinin emek cephesine son saldırısı, bu soygunu yasallaştırmak oldu. Nemaların gaspedilmesi talebiyle olağanüstü toplantıya çağrılan mecliste, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı büyük yüzsüzlükle şöyle açıklamalar yapabildi: "Nemaların geri ödenmesi konusunda henüz hükümetin hazırlığı yoktur. Kaldı ki Tasarrufu Teşvik Fonu'nun amacı dışında kullanıldığı anlaşılmıştır. Fonda olması gereken kadar para bulunmamaktadır"!

Sermaye iktidarı önce milyonlarca işçinin, memurun parasına el koyuyor. "Tasarrufu teşvik" adı altında gerçekte sermayenin her türlü yağmasını teşvik eden bir fon kuruluyor. İşçilerin, kamu çalışanlarının ücretlerinden zorunlu bir tarzda yapılan kesintileri kirli işlere ayrılan karanlık kasalarına, sermaye çevrelerinin özel banka hesaplarına aktarıyor. Sonra da utanmadan "fon amaç dışı kullanılmıştır" açıklamasında bulunuyor.

Ortada hükümet sözcülerinin dani itiraf etmek zorunda kaldığı bir usulsüzlük ve soygun vardır. Ne var ki bu yağmanın açık failinin sermaye iktidarları olmasına rağmen, devlet son derece pervasız davranıyor. Açıktır ki onlar işçi sınıfı hareketinin hazırlıksızlığından ve örgütsüzlüğünden güç alıyorlar. Bir kez daha göreve çağırdıkları işbirlikçi sendika bürokrasisine güveniyorlar. Tepkileri şöyle ya da böyle savuştururum diye düşünüyorlar. Fonda soygundan arta kalan paraları dahi gaspetmeye çalışıyorlar.

1988 tarihinde Turgut Özal tarafından yürürlüğe sokulan "Çalışanların Tasarrufa Teşvik Edilmesi ve Bu Tasarrufların Değerlendirilmesine Dair Kanun", çalışanların ücretlerinden %4 oranında yapılan kesintilerin - istendiği takdirde- toplu olarak ve faiziyle birlikte 6 yıl sonunda geri ödenmesini şart koşuyor. Ne var ki, bugüne kadar böyle bir geri ödeme gerçekleşmedi. Bu hak o dönemin başbakanı Çiller tarafından gaspedildi.

Zorunlu Tasarruf Fonu'nun kaldırılmasını öngören yeni yasa önerisinin meclisten geçmesi ile işçi ve emekçilere yapılması gereken geri ödemeler tümüyle belirsiz bir geleceğe havale edilmektedir. Daha şimdiden Zorunlu Tasarruf

Fonu'nda bulunması gereken 800 trilyon lira 430 trilyona eritilmiş bulunmaktadır. Geri ödemeler konusunda herhangi bir tarih ya da program sunmayan yeni yasa, açıktır ki, birikimlere nemalarla birlikte el koymaya yöneliktir.

İşçi ve emekçilerde bu yağmaya yönelik tepkiler büyürken, sendika bürokratları bildik rollerini oynuyorlar. Bir yandan işçiler hoşgörüye çağrılmakta, diğer yandan hükümet sözde protesto edilmektedir. Göstermelik ve bir o kadar da etkin olmaktan uzak eylem programları ile işçi ve emekçilerin tepkileri bir kez daha boğulmaya çalışılmaktadır.

Oysa işçi sınıfı topyekün bir saldırı ile yüzyüzedir. Tasarrufları Teşvik Fonu'nun kaldırılmasına ilişkin yasa, en karanlık devlet terörünü yasalaştıran İller İdaresi Yasası ile birlikte sessizce meclisten geçirilmiştir. Sermaye devleti iller idaresi ile ilgili yasa değişikliğiyle "toplumsal istikrarı" sağlamayı amaçlamaktadır.12 Eylül cuntası ile hayat bulan bir çok askeri-faşist uygulama bu yasal çerçeve ile tekrar gündeme gelmiş durumdadır. 12 Eylül darbesi, sermayenin 24 Ocak Kararlarını hayata geçirebileceği sosyal ve iktisadi zemini oluşturmanın bir aracıydı. Öncelikle devrimci hareketin ezilmesi ve yükselen devrimci kitle mücadelesinin boğulması gerekiyordu. Bugün de sermaye rejimi aynı ihtiyacı duyuyor. Devrimci hareket ile kitle hareketi 12 Eylül öncesindeki gücüne ulaşmamış olsa da, baskı ve sömürünün daha yoğun ve şiddetini artırarak sürmesi potansiyel bir yükselişin zeminidir. Gazi Direnişi, '96 1 Mayıs'ı, zindan direnişleri vb. bunun somut göstergeleri olmuştur. Bu noktada iller idaresi yasasında yapılan değişiklikler MGK'nın kitle hareketine dönük daha açık saldırılarının ön hazırlıklarıdır.

Devrimci hareket ise devletin bu saldırılarına karşı hazırlıksız, daha doğru bir ifade ile ilgisiz kaldı. Sadece bu yasa değişiklikleri değil, sermaye devletinin aynı dönemde hayata geçirdiği bir çok farklı uygulama ve yasa da aynı ilgisizliğin içinde eriyip gittiler. SSK'yı özelleştirme planları, zorunlu tasarruf fonunun yağmalanması vb. saldırılar devrimci hareketin gündemine yeterince girmedi. Özellikle zindan direnişlerinde elde edilen moral kazanımlar ve toplumsal muhalefet dinamiklerinde yaratılan duyarlılık bu doğrultuda uygun tarzda kulanılamadı. Sermaye devletinin işçi ve emekçileri yönelik saldırılarına ve yoğunlaşan devlet terörüne karşı kitle muhalefetini örgütleyebilmenin kanalları ve olanakları asgari düzeyde yakalanmışken, bu durum yeterince değerlendirilemedi. Komünistlerin müdahale çabaları da yetersiz kaldı. Toplumsal muhalefetin bir çok dinamiğini ortak kesen bu yeni saldırılara karşı ortak mücadele hattını örmek konusunda son derece zayıf davranıldı.

Ancak geç kalınmış değildir. Önümüzdeki dönemde sermaye devletinin bu saldırılarını boşa çıkaracak bir karşı saldırının örgütlenmesi görev ve sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Bu sürecin değerlendirilemesinin kitle hareketinde yaratacağı tahribatın önüne geçmek, direniş ruhunu ve karşı saldırı gücünü geliştirmek zorundayız. Kavellerin, 15-16 Haziran'ların, DGM direnişlerinin mirası üzerinde yükseliyoruz. İşçi sınıfı sermayenin bu tür dayatmalarını daha önce bir çok kez militan karşı koyuşlarla boşa çıkarmayı başardı. Bugünkü saldırıları da komünistlerin atılımı ve devrimci güçlerin birlikte mücadelesiyle boşa çıkarabilme imkanlarına sahibiz. Sorun doğru bir önderlik, etkin bir politik müdahale sorunudur.

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar ***(Tutanaklar)***

EKSEN YAYINCILIK

İlke ve kurallarda titizlik

Bölgemizde hiç tahmin etmediğimiz bir biçimde düşman saldırısıyla karşı karşıya kaldık. Örgütsel olarak ciddi bir kayıp vermemekle birlikte, bize dost elini uzatanların, zor günlerimizde yanımızda olan sempatizanlarımızın devlet terörüne maruz kalması bizi ciddi sıkıntılarla karşı karşıya bıraktı. Artı, örgütümüzün emekçiler üzerinde kazanmaya başladığı etki ve prestijin belli oranda sarsılmasına neden oldu. Örgütü, taraftar ve dost çevremizi düşman saldırılarına karşı korumak sorumluluklarımızın başında geliyor kuşkusuz. Buna gereken hassasiyeti gösterdiğimizi düşünüyorduk. Fakat günlük yaşamda ayrıntı gibi görünen ve çok da önemsenmeyen hatalarımız günü geliyor, bize koca bir faturaya dönüşebiliyor. Taraftar düzeyindeki zayıf bir unsur gözaltına alınmış, onun verdiği ifade üzerine dost ve sempatizan ilişkilerimizden bazıları gözaltına alınmış, işkence görmüş ve tutuklanmışlardı.

Bu süreç bizde aynı zamanda bir bilinç sıçraması yaratarak, düşmana daha bir kinli duymamızı, davaya daha sıkı sarılmamızı getirdi ve mücadelenin sorunlarına ilişkin anlamlı açıklıklar yarattı. Son nokta bizim süreçten çıkardığımız sonuçlara işaret ediyor. İyi değerlendirebilirsek, herşeye rağmen bir kazanıma dönüştürmek mümkün olabilecektir. Zorlu bir dönemin devrimcileriyiz. Olumluklardan da olmakla birlikte çoğunlukla olumsuzluklardan öğrenmek durumunda kalıyoruz. Yaşam gerçekten öğretiyor. Kitaplarda okuduğunuzdan daha farklı- canlı olarak... Yeterki öğrenmeyi başarabilelim.

Bu süreç aynı zamanda şu alandaki üstünlüğümüzü de bir kez daha göstermiş oldu: Düşman gerçekte karşımızda çaresizdir ve ancak bizim hata ve zaaflarımız üzerinden mesafe alabiliyor. Bunun dışında hala sınıf kitleleri içinde kendini gizleyebilen bir örgüt haline gelememiş olmamız kolay düşman yönelimlerinin temel nedeni durumunda. Bu önemli. Gerçek bir proleter örgüt/parti haline geldiğimizde, düşmanın yenilgisi de hızlanmış olacak.

Bu olumsuz süreci örgütsel pratiğimiz üzerinden giderek çözümlemeye çalışırsak ve bunda başarılı olabilirsek, bu deneyimin bizim için zengin bir derse dönüşmesi de mümkün olacaktır. Bölge organı olarak, üstünlüklerinin ve yetmezliklerinin bilincinde olan kararlı bir bileşimle işe başladık. Hareketimizin temel perspektiflerini asgari düzeyde kavramış, ne yaptığının bilinciyle hareket eden, kararlı ve militan özellikleri olan bir yoldaşlar topluluğuyduk. Bu üstünlüklerimizi zorluklarla ve olumsuzluklarla mücadelede başarılı olmanın güvencesi olarak görüyorduk. Böyle düşünmekle yanlış da yapmamıştık. Güvenli çalışma ortamımızda kollektif irade esastı. Uyumlu çalışma pratiğini bu temel üzerinde yükseltmiştik. Sınıf çalışması üzerine net bir perspektife sahiptik. Sınıf çalışmasında derinleşip kök salamadığımız sürece gerçek bir sınıf örgütü olamayacağımızın bilincindeydik. Bu mesafeyi tüketmekte kararlıydık.

Fakat organımızın üstünlüklerini alt ilişkilerimize maletmekte yetersiz kaldık. Gerçi bu bizden ziyade elimizdeki malzemenin niteliğiyle ilgili bir sorundu. Doğru bir önderlikle bu sorunu çözümleyebileceğimizi düşünüyorduk ve o yönlü bir çaba içerisinde olduk. Elenen elenecek, gelişen ilerleyecekti.

Zorlu bir alanda çalışıyorsunuz. Politik-pratik faaliyeti, koşulları iyi değerlendirip uygun bir tarzda yürütmek durumundasınız. Hareket alanınız sınırlı. Benzer zorluklar sizin kendinizi istediğiniz biçimde üretmenizi güçleştiriyor. Zorlandıkça bilerek ya da farkında olmadan hatalar yapabiliyorsunuz. Örgüt basınımızda da illegal

faaliyetin ilke ve kuralları değişik vesilelerle bir çok kez işlenmiş, eğitim konusu haline getirilmişti. Genel planda belli bir kavrayışa sahiptik. Fakat zorlanmalar durumunda bu kuralları ustalıkla hayata geçirme konusunda aksamalar oldu. Bunun bir nedeni mücadelenin zorluklarının seni sıkıştırmasıysa, diğer nedeni de disiplinli, politikleşmiş bir örgüt içi yaşamı henüz yeterince tahkim edememizdi. Örgüt içi ilişkileri örgütsel faaliyetin ihtiyaçlarına cevap verebilecek düzeyde politikleştirip şekillendiremediğinizde, liberalizm açık kapı buluyor, gelip örgüt yaşamınıza girebiliyor.

Kuşkusuz politikleşme faaliyeti örgütün tekyanlı çabalarıyla gerçekleştirilemez. Örgüt ile tek tek yoldaşların karşılıklı çabalarıyla bu mümkün olabilir. Yoldaşlık ilişkisi dostluk, arkadaşlık gibi insani ilişkileri de içerir kuşkusuz. Fakat biz, bir savaş örgütünün savaşçıları olacaksak eğer, mücadelenin katı kurallarına göre şekillenmek zorundayız. İlke ve kurallardan taviz vermeden, onları esnetmeden, canlı ve içten bir ilişkiler ağı örebilmeliyiz. Gerçek dostluk ve yoldaşlık işte o zaman anlamını bulacaktır. Yoldaşlarımızla politik sorunların yanısıra "özel" ve "kişisel" sorunları da paylaşabilmeli, dost olabilmeliyiz. Fakat bu dostluğun sınırlarını çizerken ilkeler uyarıcı olabilmelidir bizim için. Hiçbir yoldaş karşısındakine bilmemesi gereken bilgileri vermemeli, bunları bir sır gibi saklamayı öğrenebilmelidir. Çok basit gibi görünen bazı şeylerin daha sonra bize ağır bir faturaya döneşebileceğini görebilmeliyiz. İleriyi düşünmeden masumca aktarılan bazı bilgi ve olaylar, alınan kişi tarafından daha sonra haince satılmanıza pekala neden olabilir. İlişkileri kesinlikle birbirinden izole etmek, gereksiz ve zorunlu olmayan tartışmalardan sakınmak gerekiyor. Bölge özgülünde biz bunu gereğince başaramadık. Bugün daha çok bunun sıkıntısını yaşıyoruz. Kiminde çaresizliğimiz, kiminde gerçekliğimiz neden olmuş olsa da, sonuç değişmiyor.

Birlikte çalıştığımız yoldaşları yeterince tanıyabilmeli (kişisel bilgi anlamında değil elbette, siyasal kimlikteki zayıflık ve üstünlükleriyle), ilişkilerimizi ona göre düzenlemeliyiz. Devrimci yapıyı yükseltebilmek için eldeki malzemeyi en uygun biçimde kullanabilmeliyiz. Bu kuşkusuz çok bilinen bir şey. Ama bilmek ayrı, bunun önem ve ciddiyetinin farkında olmak ve buna uygun davranmak ayrı şeyler. Bizler biliyoruz, fakat ciddiyetini yeterli düzeyde kavradığımız söylenemez. Bundan dolayı kolayından hatalar yapabiliyoruz.

Kuşkusuz yalnızca idari teknik tedbirlerle sorunların çözülebileceğini sanmak yanıltıcı olacaktır. Özellikle sınıf dışı alanların ne kadar iğreti ve kolayından dağılabileceği, sınıf içinde derinleşip kök salınamadığı koşullarda, alınan tedbirlerin bir yerde çok fazla bir şey ifade etmeyeceği yeterince açıktır. Gerçi biz sınıf çalışması ve pratiğinden taviz vermedik, diğer bütün olanakları sınıf çalışmasının hizmetine endeksledik. Fakat sınıf içinde kökleşme hala da büyük bir zorlanma alanımızdır.

Eksiklikleri bir yana, herşeye rağmen bugüne kadar başarılı bir çalışma pratiği ortaya koyduk. Bölgede en yaygın ve yoğun politik faaliyet yürüten hareket biz olduk. Ve en önemlisi, bu faaliyet büyük bir bölümüyle doğrudan fabrikalar üzerinde yoğunlaştı, fabrika işçilerini hedef aldı. Fakat bu henüz bizim arzuladığımız düzeyi ifade etmiyor. Fabrikalarda ve üretim alanlarında örgütlülüğü yükseltmek; asıl hedeflediğimiz düzey budur. Sınıf kitleleri içinde derinleşip kökleşmeyi sağlayan bir faaliyette ısrar! Bunu yaparken de, ilke ve kurallarda azami bir titizlik!

Gebze Bölge Örgütü

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi

EKSEN Yayıncılık

Tekstil işkolunda son gelişmeler

Son iki aylık süreç, Türkiye'nin genel politik durumu açısından hızlı yaşanan bir süreç oldu. Zindan direnişlerinin yarattığı devrimci atmosfer, toplumun değişik kesimlerinde genel bir hareketliliğe yol açmasa da derin etkiler yarattı. Zindanlardan şehit haberlerinin gelmesiyle birlikte sokağa taşan öfkeyi gördük. Bu öfke belirli kesimlerin ötesine geçemese de, toplumdan kısmi bir destek geldi. Aynı süreçte bu hareketliliklerin etkisiyle çok fazla hissedilemeyen başka hareketlilikler yaşanıyordu. Bu dönemde sınıfın belli ölçülerde hareketli olan kesiminden gelen, henüz zayıf olan, ama geleceğe yönelik güven veren sesler yükseliyordu. Bu sesler tekstil işçilerinin sesiydi. İstanbul'da **Öztek**'te başlayan süreç, **Sancak Tül, Ten, Rubi, Zorluteks, İmteks** ve **Euroteks**'le devam ediyordu. Bu arada Gaziantep'ten **Ünaldı** işçilerinin kararlı direnişlerinin haberleri geliyordu. Bu direnişlerin ikisi hariç (**Ten, Ünaldı**) diğerleri yenilgiyle sonuçlandı. Burada her fabrikanın özgün sorunlarına girmek gerekmiyor. Bizi asıl ilgilendiren nokta, bu direnişlerin eş zamanlı olarak ortaya çıkmaları, hemen hepsinin aynı şekilde geri çekilme sürecine girmeleridir. Bunun nedenlerini irdelemek gerekiyor.

Birincisi; Gümrük Birliği süreci tekstil işçisinin üzerindeki baskı ve sömürüyü bir kat daha artırmıştı. İşçiler düşük olan ücretlerinin Temmuz ayı zammı ile biraz olsun yükseleceğini düşünüyorlardı. Hayal kırıklığı yaşayan işçiler direnişe geçerek ilk tepkilerini ortaya koydular. Genel olarak işçilerde gözlediğimiz, ilk adımı attıktan sonra ne yapacaklarını bilmez halde oluşlarıydı. Tepkisel olarak üretimi durduran işçiler, bu sayede kapitalistin dize geleceğini zannediyorlardı. Tabi ki böyle birşey sözkonusu olmuyordu. Daha sonraki süreçte, eğer ilişkileri varsa sendikacılar ve onların yeni yandaşları EP'li reformistler devreye giriyorlar ve beklenen sonuç yaşanıyordu. Aslında kimilerinde yaşananlar tam direniş sözcüğüne denk düşmüyor. Düşük zamlara karşı gelişen tepki bir veya iki gün sürüyor, sonra patronun vaadleriyle sona eriyor. Kimilerinde ise gelişen süreç, biriken öfke, mücadele potansiyelleri yetki alma derdi ile heba oluyor.

İkinci olarak, bu sektörde reformistlerin etkisi oldukça fazla. Bu karşımıza kimi zaman sendika bürokrasisi, kimi zaman EP, kimi zaman da mücadele etmeden kazanma heveslisi işçiler olarak çıkıyor. Bu durumu sınıfın bugünkü genel politik çehresi olarak görebilmek işin özü. Ama geçmiş dönem mücadelelerini de bir sonuç olarak düşünmek zorundayız. Hemen hemen bütün ortaya çıkan hareketliliklerde yaşanan sendikal yetki alma süreci ve uzlaşma yoluyla sendika getirme düşüncesi, bugünkü mücadelenin önünü tıkayan önemli bir etken.

Ancak, tüm olumsuzluklara rağmen, yaşanan süreç işçilerde mücadele isteğinin her geçen gün güçlendiğini gösteriyor. Bugün ekonomik temelde ortaya çıkan hareketlerin ileriye çıkmanın sancısı olarak kendisini hissettirdiğini söylemek mümkün. Ayrıca hem yakın geçmişte yaşanan direnişlerde, hem de bugünkü direnişlerde yeni bir öncü kuşağının çıktığını görüyoruz. Bu kuşak sendikacılara karşı güvensiz, reformizme karşı temkinli, yeni bir yol arayan bir kuşak. İşte umut veren ve önemli olan da bu. Öncelikle bu yeni öncü kuşağın güvenini kazanmak, sınıf perspektifiyle pratik çalışma yürütmek, mücadele içinde sendika bürokrasisine ve reformizme karşı açıktan savaş açmak durumundayız. Gerçek sınıf sendikalarını devrimci tarzda oluşturmalıyız. Sendikalaları bir amaç olarak değil, sosyalizme giden yolda mücadeleyi örgütlemenin araçları olarak kullanmalıyız.

Sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik, özelleştirmeler, İller İdaresi Yasası örgütsüzleştirme-taşeronlaştırma vb. ile sınıfa yönelen saldırıları boşa çıkartmak için daha etkin bir müdahale önem taşıyor. Tüm bu saldırılara karşı işyerlerinde örgütlü birliği sağlamanın yol ve yöntemlerini geliştirmeli, etkin bir devrimci müdahale ile yüklenmeliyiz.

Komünist bir tekstil işçisi/İstanbul

Mutlu Akü işçileri neyi bekliyor?

Yıllardır Mutlu Akü'de gruplar halinde işten atılmalar yaşanıyor. Atılmalar genellikle iki ana nedenden kaynaklanıyor. Birincisi, vücutta biriken kurşunun artık işçinin sağlığını tehdit eder bir düzeye ulaşması. İkincisi, işçi kitlesinin siyasal duyarlılığını artırma çabasında öne çıkanları fabrikalardan uzaklaştırma.

Akü imalatında en çok kullanılan madde kurşundur. Hammadde halindeki kurşun çok çabuk toz zerrecikleri halinde havalanıp çevreye yayılabiliyor. Solunum yoluyla alınan kurşun doğrudan kan dolaşımına karışıyor ve büyük bir çoğunluğu karaciğer ve kemiklerde birikiyor. Kurşun alımı sürekli ise kan dolaşımı yoluyla sinir sistemini etkiliyor. Vücut direncini düşürüyor. Zehirlenme sonucu ölüme neden olabiliyor.

Kurşunun vücuttan atılması uzun süreli ve masraflı bir tedaviyi gerektiriyor. Tümüyle temizlenmesi ise mümkün olmuyor. Çalışma ortamının buna göre düzenlenmesi, havanın sürekli temizlenmesi gerekiyor. Tabi ki kapitalist patronların işçi sağlığı konusundaki umursamazlığı burada da aynen yaşanıyor. Dahası düzenli yapılan kontroller sonucu kurşun düzeyine bakılarak işçilerin çıkışı verilip kapı önünü konuluyor. Karşılığında bir-iki yıllık işçilere verilen 50 milyon lira civarında bir para. Bu para, tedavi olmak şöyle dursun, hastahanenin yatak masraflarını bile karşılamıyor. Sonu gelmeyen kâr hırsları için işçi ve emekçilere her türlü iğrençliği yapan kapitalistler ve onların düzeni için yarın yaşamımızı nasıl sürdüreceğimizin hiçbir önemi yoktur.

Tüm bunlara, o an alınacak üç-beş kuruş paranın birikmiş sorunlar için sağlayacağı geçici rahatlama için razı olunuyor. Atılmalar karşısında suskun kalanlar ise, o an için işsiz kalmamış olmanın geçici avuntusu ile yalnızca kendilerini aldatıyorlar.

Oysa sayısız kez yaşayarak gördük ki, bugünün geçici rahatlığı yarının daha büyük sıkıntılarını, o günkü avuntu ve suskunluk yarınki yenilgi ve kayıpları kolaylaştırmak dışında hiçbir işe yaramıyor.

Öyleyse hala neyi bekliyoruz? Sıranın bize gelmesini mi?

Öncü-ileri işçiler birincil hedef durumundalar ve birer ikişer işten çıkarılıyorlar. En son Ağustos ayı ortasında 5 işçi daha işten atıldı. Atılmalar o kadar olağanlaştı ki, artık fabrikada hiçbir etki yaratmıyor. Bu da ancak yeni atılmaları davet edip hızlandırıyor. En büyük zararı da kadrolu ve kıdem zammından faydalanan işçiler görüyorlar. Asgari ücretle çalışan işçiler varken daha fazla ücret verilmesi için bir neden var mı? Tazminatsa sorun, geç de olsa ödenmiyor mu?

Zaten amaçlanan da işçileri sorunlar yumağı içine sokarak çözümü üzerine düşünemez, bunun gerekleri için adım atamaz hale getirmektir. Oysa "her koyun kendi bacağından asılır!" diyerek bizi her fırsatta yalnızlaştırmaya ve zayıflatmaya çalışan kapitalist patronlar direnen işçilerin karşısına hiç yalnız çıkıyorlar mı? Askerlerini-polislerini, mahkemelerini, yasalarını, düzen partilerini, yalancı medyasını yanlarına almadan edebiliyorlar mı?

Unutulmamalıdır ki, sermaye düzeni yoğun bir emek sömürüsü üzerine kuruludur. Bu düzenin asalak efendileri tam bir safahat içinde yaşıyorlar. Bizlere ise sefilce ve rezilce bir yaşamı dayatıyorlar. Bu bir yazgı mıdır? Hayır! Biz tüm değerleri üreten bir sınıf olarak birleşip örgütlenirsek, sorunlarımıza ve bütün ezilenlere öncülük misyonumuza sahip çıkarsak, hem bu yalan imparatorluğunu yıkacağız, hem de kendi yazgımızı kendi ellerimize alacağız.

D. EVRİM

Bu değerlendirme, İstanbul İl Komitesi'nin Eylül başında yaptığı son toplantının sonuçları ışığında İK sekreteri tarafından kaleme alınmıştır. Değerlendirme ağırlıklı olarak İK toplantı gündeminin siyasal bölümünü kapsamaktadır.

Siyasal durum ve örgütsel görevler

I
Düzen cephesi ve sınıf hareketi

Zorlu bir dönemden geçiyoruz. İşçi sınıfı, emekçiler, ulusal özgürlük kavgası veren Kürt halkı, devrimciler ve ilericiler faşizmin ve sermayenin ardı arkası kesilmeyen saldırıları ile yüzyüzedirler.

Sermayenin ve faşizmin bu azgın saldırılarının amacı bellidir; iktisadi krizin faturasını çalışanlara ödetme, toplumsal muhalefeti sindirme, örgütlülüğü tümüyle dağıtma ve öncü güçleri tasfiye ve imha etme...

Türkiye bir çözümsüz sorunlar ülkesidir. İktisadi, siyasal, sosyal ve kültürel sorunlar gün geçtikçe ağırlaşmaktadır. Sermaye sınıfının her yeni sözde çözüm paketi sorunları azaltmak bir yana tersine artırmaktadır. Sorunların yumaklaşmasına ve dolayısıyla içinden çıkılamaz bir hale gelmesine yolaçmaktadır. İktisadi kriz ve onyılların biriktirdiği çok boyutlu sorunlara çözüm bulamadıkça burjuvazinin siyasal yönetememe sorunları da giderek artmaktadır. Bu durum, sermaye sınıfını içinde debelendiği çözümsüzlükleri kaba ve kuralsız bir saldırganlıkla kapatma tutumuna itmektedir. Dozu sürekli artırılan bir sistematik baskı ve terör, sermaye sınıfının sömürü ve talana dayalı toplumsal iktisadi sistemini sürdürülebilmesinin temel aracına dönüşmüş bulunmaktadır.

Her geçen gün, bir kriz, kaos ve karmaşa toplumuna dönüşmüş Türkiye toplumunun mevcut gidişatla daha da batağa gittiğine tanıklık etmektedir. Ve her yeni gün, tüm bu kriz, kaos ve karmaşadan, bu sınırsız zulüm ve zorbalıktan kesin kurtuluşun yalnızca bir tek yolunun olduğunu göstermektedir: Sermayenin siyasal sınıf egemenliğini yıkmakla işe başlayacak toplumsal bir devrim...

Türkiye gibi modern sınıf ilişkilerinin egemen olduğu bir toplumda ise böylesine bir devrim yalnızca ve yalnızca işçi sınıfının devrimci önderliği altında başarılabilir. İşçi sınıfı devrimci siyaset sahnesine çıkarak/çıkarılarak toplumun ve sürecin kaderine el koymadıkça, sorunlara köklü ve kalıcı hiçbir çözüm sağlanamayacağı gibi, bugünkü ortamda bu sorunların emekçiler için yarattığı yüklerin hafifletilmesi de mümkün görünmemektedir.

İşçi sınıfı hareketinin politik arenada halihazırda bir yer tutamadığı bilinen bir olgudur. Fakat sınıf hareketi, yakın döneme kadar bu zayıflığına rağmen sermayenin saldırılarına karşı iktisadi ve kısmi demokratik haklar uğruna mücadele ediyor, yaygın bir hareketlilik içinde bulunuyordu. Yeni bir olgu olarak belirtmek gerekir ki, içinden geçmekte olduğumuz süreçte, sınıf hareketi bu bakımdan da bir tıkanıklık ve durgunluk dönemi yaşıyor. Bu durum sınıf hareketinin gelişme seyrinin mantığına uygundur. Zira sermayenin iktisadi saldırıları politik bir çerçeveye oturuyor. Politik planda bir savunma ve saldırı mevzisi örme yeteneği gösteremeyen bir hareketin, gide gide, iktisadi ve sosyal haklar uğruna mücadelede de güçten düşmesi, istikrarsızlık göstermesi doğaldır. İktisadi istemlere dayalı eylemini politik mecraya sıçratmakta zorlanan işçi sınıfı hareketi, bu zorlanma içinde güç kaybetti ve geri çekildi.

Sözünü ettiğimiz bu yeni olgu da elbette dönemsel ve geçicidir. Bu olgudan kendiliğinden işçi hareketinin uzun bir süre için imkalarını tükettiği sonucu çıkarılamayacağı gibi, sınırı ve çapı ne olursa olsun, böylesi bir hareketliliğin önemi de yadsınamaz. Tam tersine, dikkat çekmeye çalıştığımız nokta şudur: Mevzi direnişlerdeki zayıflama, hareketlilikteki görece gerileme, sorunların

bitmesi ya da kısmi çözümlerden kaynaklanmadığı için, hareketin devamlılığını sağlayacak nesnel koşullar düne göre daha da olgunlaşmış halde sürüyor. Sorun hareketin öznel plandaki zaaflarıyla ilgilidir. Herhangi bir iktisadi ya da demokratik hak alma eyleminin başarısı, artık daha güçlü, derinlikli ve etkili bir kuvvet ortaya konulmasını zorunlu hale getiriyor. Böylesi bir güç ve derinliğin oluşamadığı mevzilerde ise, direnişlerin çabucak kırılması ya da yenilmektense geriye çekilme eğilimi göstermesi tümüyle anlaşılır bir durumdur.

İşçi sınıfı hareketinin politik bir çıkış yapamaması ve kendiliğinden hareketin bugün yaşadığı görece durgunluk, sınıfın karşı karşıya bulunduğu sorunların azalması ya da mücadele isteğinin kırılmasıyla ilgili değildir. Sorunlar daha da artmış bulunmaktadır. Saldırılar çok daha boyutlu ve pervasızdır. Öyle ki başbakan yardımcısı işçilere "sülük" diyecek kadar küstahlaşabilmektedir. Sınıf iktisadi saldırıların yükünü yaşıyor. Tüm bunlar işçi sınıfı saflarında yoğun bir öfke ve hoşnutsuzluk biriktiriyor.

Peki buna rağmen gerekli ataklığı niye gösteremiyor?

Öncelikle belirtelim ki, nedenleri bir değil birçoktur. Bu zayıflığın gerisinde, temelde, işçi sınıfı hareketinin yapısal sorunları var. Hareketimiz sorunun bu yanını nedenleriyle birlikte bir çok kez irdelediği için sorunun bu yönünü belirterek geçiyoruz.

Kendiliğinden işçi eylemleri iktisadi istemler çerçevesinde, ya da işten atılmalar ve hak gasplarına karşı mücadele sınırlarında gelişse bile, mücadele işçi ve işveren ilişkisini hızla aşıyor. Neredeyse her eylemin ardından, faşist düzenin kolluk kuvvetleri zor uygulayarak hareketi dağıtmak ve ezmek üzere harekete geçiyorlar. İşçiler işte bu saldırıyı göğüsleyecek ve püskürtecek direnci bir türlü gösteremiyorlar. Türkiye işçi hareketinin militanlık ve bedel ödemek bakımından geleneksel zayıflığı bilinmektedir. Fakat sorun bundan da ibaret değildir. İşçiler tek tek mevzi direnişlerin devletin saldırılarını püskürtemeyeceğini yaşayarak gördükleri için çatışmalardan çekiniyor ve geriye çekiliyorlar.

İşçi sınıfı hareketinin düzen, özellikle de bugünkü faşist rejimle karşı karşıya gelmeyi göze alabilecek bir düzey ortaya koyamaması herşeyden önce bilinç, örgütlülük ve önderlik niteliğiyle doğrudan bağlantılıdır.

Sınıf hareketinin karşı karşıya olduğu devrimci önderlik boşluğu bilinen ve genel kabul gören bir olgudur. Kuşkusuz ki sınıf hareketine yaklaşımda acilen çözülmesi gereken ana halka budur. Bu tayin edici adımın önemini kavramayan ve buna uygun davranmayan herhangi bir politik girişim ve iddianın bir ciddiyeti yoktur. Bu nedenle hareketimiz, öncelikle ve özellikle bu yakıcı sorunu çözmeyi, tüm temel sorunların çözümünde yol almanın da tayin edici halkası olarak ele almaktadır.

Fakat sorun yalnızca devrimci öndelik boşluğunda yaşanmıyor. Sınıf hareketi siyasal örgütlülük ve önderlik imkanlarından yoksun olduğu gibi, sendikal alanda da bugün büyük bir örgütsüzlük yaşıyor. Bu yalnızca mevcut sendikaların düzen tarafından denetim altına alınmış olmasının, üst kademe yöneticilerinin sermayenin sınıf hareketi içindeki ajanları olarak hareket etmelerinin bir sonucu değildir. Fakat aynı zamanda, ara ve alt kademe yöneticilerinin de reformist, çoğunlukla geri, kişiliksiz, korkak ve teslimiyetçi konumları nedeniyle de böyledir. Denilebilir ki faşist rejimin toplumu terörize etme operasyonlarının etkisi en fazla bu kesimin üzerinde görülüyor. İstisna durumdaki bir kaç sendikacının konumu bu gerçeği değiştirmiyor.

Örgütsüzlük sorununun dahası var. Sermayenin son yıllardaki son yıllardaki taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma saldırısı hayli mesafe almış bulunuyor. Sermaye bu saldırıyla işçi sınıfının güçlerini bölüp parçalamayı başardığı gibi, işçi kitlelerini tam bir örgüsüzlüğe itmek istiyor. Her türlü hak arayışı "terör eylemi", sendikal örgütlülük girişimi yasadışı faaliyet muamelesi görüyor. Sınıf devrimcilerinin ya da devrimci çevrelerin sorunu sahiplenişi ve müdahaledeki zayıflıklar bir gerçeklik olsa da, bu sınırlı çabalar bile faşist rejim tarafından devrimci örgütlere dönük kapsamlı saldırıların vesilesi yapılıyor. Reformistler ve ara kademe sendika yöneticileri ise bu durum karşısında şatafatlı açıklamalarına rağmen pratikte hiçbir ciddi girişimde bulunmuyorlar. Bulunmadıkları gibi, düzenle aynı argümanları kullanarak, bu doğrultudaki

devrimci çabalara saldırıyorlar.

Sınıf hareketini olumsuz etkileyen iki faktörden daha sözetmek gerekiyor. Bunlardan ilki, sınıfın geri kesimleri üzerinde giderek etkisini artıran şovenizmdir. İkincisi ise, devrimci siyasal mücadelenin, henüz belirgin bir işçi-emekçi tabanına oturamamasının bir sonucu olarak, devrimcilerle devlet arasında bir çatışma görünümü almasıdır. Bu görüntü geniş işçi ve emekçi kitlelerin bilincinde çarpıklıklara yol açmakta, onların devrimci çağrılara yanıt vermesini zorlaştırmaktadır. Devrimci örgütlerin büyük bir bölümü ise bu çarpıklığı giderecek bir çalışma tarzı ve eylem çizgisi izleme yeteneğini bir türlü gösterememektedirler

II
Devrimci hareket cephesinde durum

Son bir kaç yıllık süreç, sol hareketin tablosunu yeterli açıklıkta netleştirmiştir. Sol hareket içinde liberal reformist cephe ile devrimci mücadele cephesini oluşturan grupların siyasal konumları yeterli bir açıklıkta ortaya çıkmıştır. Kuşkusuz ki ayrışma ve saflaşma henüz tümüyle bitmiş değil. Sol hareketin gerçekliği, ideolojik-siyasal konumu ile toplumsal maddi zemini, bu iki temel olgu birarada, sol hareket içerisinde yeni ayrışma ve saflaşmaların zeminidir. Üzerinde durmak istediğimiz konu bu değil. Biz daha çok devrimci örgütlerin toplam tablosu üzerinden bugünkü gerçekliklerine değinmeye çalışacağız.

Gazi Direnişi ile başlayan ve '96 devrimci 1 Mayıs'la doruğa çıkan süreç, devrimci örgüt ve çevrelerin eski darlık ve marjinalliklerini kısmen aştıkları, henüz çok sınırlı da olsa belli bir kitleyi etkilemeye başladıklarını gösterdi. Fakat yazık ki bu başarı devrimci örgütlerde zaaflarını hızla gözden geçirmenin, boşluklarını kapatmanın ve yeni sıçramalar yapmanın moral zeminine dönüştürülemedi. Tersine, aşırı başdönmesiyle içiçe bir kendinden memnunluk ruhhali yapısal zaafların örtüsü oldu. Bunu eski grupçu kültür ve alışkanlıkların depreşmesi izledi. Bugün zindan direnişinin ardından benzer şeyler yaşanıyor. Başarı olgunluk ve sorumluluk değil, politik sorumsuzluk, çiğlik ve küçük hesapçılık üretiyor. İçinde bulunduğumuz zorlu süreç, kenetlenerek sürece birlikte yüklenme yerine, kimi örgütlerin kendi gerçeklerine yabancılaşmasına, kör bir rekabet duygusunun beslediği husumet tohumlarının tam bir sorumsuzlukla ekilmesine tanıklık ediyor.

***

Rakamlar abartılı olsa bile devrimci örgütlerin '96 1 Mayıs'ına binlerle katıldığı, toplamının '96 1 Mayıs'ının havasını belirlediği tartışmasız bir gerçektir. Peki hal böyle ise, zindan direnişi gibi önemli bir süreçte, hele de ölümlerin başladığı bir aşamada, bu kitle tabanı neden harekete geçirilemedi? Bu zaafın gerisinde hangi maddi olgu yatıyor? Devrimci siyasal iddiasını ciddiye alan tüm örgüt ve çevreler bu soruyu kendilerine sormak ve hiç bir rasyonalizasyona girmeden cevaplamak durumundadırlar.

1 Mayıs'ta binleri ya da onbinleri yürüttükleri iddiasındaki devrimci gruplar, zindan direnişi sürecinde yüzlerle ifade edilecek bir taraftar topluluğunu bile harekete geçiremiyorlarsa, bu ciddi bir sorgulama konusu olmak durumundadır.

Komünistler Gazi olaylarından bu yana döne döne görünürdeki güçlenmenin sınıfsal, ideolojik ve örgütsel mahiyetteki yapısal sorunları üzerinde durdular. Devrimci örgütlere dostça eleştiri ve uyarılar yaptılar. Yaşananlar tam bir kesinlikle komünistleri doğruladı.

Öncelikle belirtmekte yarar var. Devrimci örgütlerin kitle tabanı hemen tamamen örgütsüzdür. Semtlerde yaratıldığı iddia edilen yasadışı örgütlenmelerin gerçekliği, örgütlerin kendi militanlarından ibarettir. Ve de bu sözde "kitlesel" örgütlenmeler semt emekçilerini, semtlerdeki anti-faşist potansiyeli harekete geçirme yeteneğinden yoksundurlar. Zaten semt gibi doğal özellikleriyle de dağıtıcı olan alanlarda, adına ne denirse densin, bu tip örgütlenmelerle semtlerin emekçi kitlelerini, anti-faşist potansiyelini harekete geçirmeleri olanaklı değildir. En çok bir propaganda, ajitasyon ve siyasal teşhir görevi yapabilirler. Yani devrimci bir örgütün kendi dolaysız örgütsel araçlarıyla yapması gerken işleri...

Semtler devrimci örgütlerin kadro devşirme alanları olduğu halde, gerçekte ciddi bir kadro birikimine de sahip değiller. Kitle tabanını harekete geçirememenin gerisinde yatan olgulardan biri de budur. Kitle tabanına ulaşmak ve harekete geçirmekte zorlandıkları

ölçüde ise, "ses getirici" eylemlere başvurmak tek mücadele yöntemi haline geliyor. Devrimci basında ise bu zaaf estetize edilerek devrimci kimliğin, "savaş örgütü" olmanın bir göstergesi gibi sunuluyor. Böylece zaaf erdem haline getirilmiş oluyor.

Devrimci örgütlerin ciddi bir kadro sorunuyla karşı karşıya olduğunu belirttik. Bu tanımlama örgütsel gerçekliğe ilişkin de bir fikir veriyor. Dışarıya karşı yaratılmaya çalışılan tüm aldatıcı görüntüye rağmen, örgütsel planda ciddi sorunların yaşandığı tartışmasız bir olgudur. Nitekim zindan direnişi sürecinde bu olgu tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Devrimci örgütler kendi kendilerini aldatmayı bir yana bırakarak kendi gerçekliklerine doğru yaklaşmazlarsa eğer, gelecekte çok daha ciddi sıkıntılarla yüzyüze geleceklerdir.

Devrimci örgütlerin yaşadığı örgüt ve kadro sorunlarının nedenlerinden biri elbette düşmanın örgüt operasyonlarında kolay sonuca ulaşmasıdır. Bunun üzerinde dikkatle durulması gerekir. Bugün binlerce devrimci kadro tutsaktır. Örgütler kolay darbe yiyorlar ve çabuk güç kaybediyorlar. Bu durumun elbette yapısal zaaflara dayalı köklü nedenleri vardır. Fakat bugünün yaygın bir davranış biçimi olan legal olanaklara endeksli çalışma tarzı ile bu tür saldırılara dayanaksız heterojen semt ilişkilerine dayalı örgütsel konumlanışlar, bunun en önemli güncel nedenleri olarak sayılabilir.

Güncel önemi büyük bir başka soruna geçiyoruz. Süreç tüm devrimci güçlerin faşist iktidar ve sermaye devletine karşı birleşik mücadelesini zorunlu kılıyor. Devrimci bir temelde birleşip kenetlenmek, tüm alanlarda omuz omuza vererek yığınları siyasallaştırmak ve yığınların seferberliği üzerinden faşist rejime ve sermaye düzenine karşı mücadeleyi yükseltme görevinden kaçınmak, devrime verilebilecek en büyük zararlardan biridir. Devrimci örgüt ve taraftarlarıyla buluştuğumuz tüm alanlarda, özellikle de fabrikalarda, karşı karşıya bulunduğumuz en ciddi sorunlardan biri budur. Devrimci örgütlerin taraftarları yaygın bir durum olarak sınıf içerisinde tam bir ataleti yaşıyor. Devrimci bir örgüt taraftarı oluyor, fakat devrimci bir işçinin sorumluluğuyla davranamıyor.

III
Siyasal sınıf çalışmamızın durumu ve sorunları

Partileşme süreci yaşayan bir hareketiz. Bu sürecin temel halkalarından biri de siyasal sınıf çalışmasında yetkinleşmek, sınıfa dönük devrimci faaliyet içerisinde işçi sınıfı ile politik birleşmeyi sağlamaktır.

Siyasal sınıf çalışmasında örgütümüzün üstünlükleri ile zayıf yanları içiçe bulunuyor. Sınıfla bütünleşme çabasında teorik-politik açıklık ve üstünlük, süreçlere ve olgulara siyasal sınıf penceresinden bakmak, sınıf çalışmasında ısrar, sınıf devrimciliğini savaşçı bir tarzda gelenekleştimek vb. hususlar, örgütümüzün kadro ve çeper örgütlenmesinde açık bir kavrayış ve temel bir pratik kaygı durumundadır. Siyasal süreçlerin ağır basıncına, hareketimizin henüz sınırlı güç ve imkanlara sahip olmasına, sınıf hareketinin bugünkü politik geriliğine ve ataletine rağmen sınıf devrimciliğinde özel bir ısrar gösterebilmek, saflarımızdaki ideolojik kavrayış düzeyine bir gösterge sayılabilir.

İdeolojik çizgimize güven ve inanç, devrimci hareket içinde ve işçi sınıfı hareketi karşısında hareketimizin tuttuğu konumun bilinci, bu konumdan gelen misyon duygusu ve sorumluluk anlayışı, mücadelede ısrar ve örgütü devrimci sınıf örgütüne dönüştürme kaygısı, bugün saflarımızı kesen ortak bir özellik durumundadır.

Bugüne dek sürdürülen faaliyet önemi hayli büyük bir deneyim birikimi de yarattı. Dahası, hareketimiz henüz geniş bir kitle desteğine ulaşamamış olsa bile, sınıf içinde bir ilk ilişkiler çeperi yaratıldı. Örgüt kendini sınıfa taşıdı. Faaliyetin birimlere oturtulmasını bir kavrayış olarak yerleştirdi. Tüm bu çabalar ve sonuçları, hareketimizin sınıf içinde ve özellikle seçilmiş çalışma alanlarındaki işçi kitleleri nezdinde, illegal-ihtilalci kimlik ve çalışma tarzıyla tanınmasına yolaçtı.

İlerici işçi potansiyeli hareketimizin ısrarlı sınıf çalışmasını ilgiyle izliyor. Tarzımız ilgi ve yer yer destek buluyor, sahipleniliyor. Militanlarımız uyarılıp kollanıyor. Materyallerimizin örnekleri, giderek çoğalan bir

biçimde, bizzat henüz yeni tanıdığımız ya da tanıyamadığımız işçiler tarafından çoğaltılıp dağıtılıyor. Henüz geniş bir taraftar işçi topluluğuyla buluşamamış olmamızda ise bugün için şaşılacak bir yan yoktur. Hatta somut diyaloglarda açık destek ve katkı taahüdünde bulunan işçilerin iş somuta geldiğinde çoğu kere geri durmasında da...

Çünkü hareketimiz sınıf alanında, sınıfın geniş kitleleri nezdinde henüz yeni tanınıyor. Üstünlükleri, özellikleri, geleneksel gruplardan farkı, yeni yeni görülmeye başlanıyor. Büyük önem taşıyan bir başka olgu daha var. İşçi sınıfının genelini kesen politik gerilik ve atalet, ileri işçi kesiminde bir temkinliliğe, örgütlü ve militan bir pratikten bugün için geri durmaya yolaçıyor. Toplumun faşist rejim tarafından terörize edilmesi ve rejimin terörist ve bölücü fobisi yaratmada aldığı mesafeyle bir arada düşünüldüğünde, ilerici işçi kesiminin devrimci örgüt ve örgütlenmeye temkinlilikle yaklaşması, hatta bundan geri durmak için olmadık mazeretler uydurması, elbette kabul edilemez, fakat kolay anlaşılır bir durumdur.

Hesaba katılması gereken bir diğer faktör de şudur: Düzenin, sendika bürokrasisinin ve liberal-reformist gerici odakların, özellikle liberal sol akımların, geri bilince seslenerek ve gerici önyargıları harekete geçirerek, devrimci siyasal faaliyeti ve devrimci örgütlenme çabalarını karalama yoluna giderek sınıf hareketini geri bir çizgiye hapsetmeye çalışmalarıdır. Hangi kesimden gelirse gelsin, statükonun korunmasına hizmet eden bu gerici çabanın kısa vadedeki etkileri ne olursa olsun, örülmeye çalışılan tüm bu barikatlar, ısrarlı ve soluklu bir çabayla bizzat sınıftan alınan güç sayesinde aşılabilir. Bu nedenle organlarımız, kadrolarımız ve siyasal faaliyetimizi omuzlayan sempatizan yoldaşlar uzun vadeli düşünmeli, soluklu davranmayı bilmeli, kısa vadeli bir beklentinin tuzağına düşmemelidirler.

***

Birim çalışmalarımız halihazırda yeterli oturmuşluktan uzaktır. Faşist rejimin aralıksız saldırı girişimleri bu alandaki zaafı gidermeyi bir parça güçleştirse bile, sorun bundan öte nedenlere dayanıyor. Bu olgu organlarımızın mevcut durumlarına da bir açıklık getiriyor. Önce organları oturtalım sonra da faaliyeti planlar başlatırız biçiminde ifade edilebilecek yaklaşım tarzı yanlıştır ve kesin bir tarzda terkedilmelidir. Organ siyasal faaliyet-siyasal pratik içinde oturur. Organı oturtmak, işleyişi düzeltmek, kurallı yaşamı egemen hale getirmek mi istiyoruz? O halde siyasal sınıf faaliyetine, pratik sınıf çalışmasına daha sıkı sarılmalı, somut adımlar atmada, elle tutulur başarılar elde etmede daha ısrarlı ve inatçı olmalıyız. Pratik siyasal görevlerin dışında organı oturtmak, işleyişi düzenlemek, bundan ciddi ciddi sonuç ummak, boş bir beklentidir. Bunun yaratacağı biricik sonuç, sorunların giderek artması ve dipten dibe bir çürümeye zemin oluşturması olabilir.

***

Tüm organlar ve yoldaşlar çalışmada mesafe almanın ölçütleri olacak hedefler koymalı ve her adımda çalışmayı bu hedeflere uygun olarak gözden geçirmelidirler. Siyasal yaşamı disipline etmede ve görevlere kenetlenmede bu ölçütlerin özel bir payı olacaktır. Sözgelimi x organı üzerinde düşünüldüğünde, bu belli periyodlarla bildiri üzerinden, tespit edilmiş fabrikalara seslenmektir. Birimlerle dolaysız bağ kurmaktır. Dolaysız yayın ilişkisini artırmaktır. 3-4 ya da 5 fabrikanın çalışmasını koordine eden, sınıf kitlesine belirlenmiş politikalar çerçevesinde düzenli seslenen aylık fabrika bültenlerinin yayınıdır. Genel plandaki çeşitli siyasal etkinliklere fabrika çevreleri olarak katılmaktır. Sınıfla sosyal-siyasal yaşam birliği alanında mesafe almaktır, vb.

Örgüt yaşamı ve çalışması bu temel üzerinde sorgulanmalı, iç disiplin ve işleyişin oturtulması, kadronun siyasal performansı buna göre gözetilmelidir.

***

Sınıf hareketine müdahalede, sınıf eylemlerine önderlik alanında yaşanan tutukluk ve edilgenlik, bir özgüven zayıflığı gibi görünse de, gerçekte yine bir yanlış kıyaslamadan kaynaklanıyor. Sanılıyor ki, devrimci önderlik düzeyi bir yerlerde dört başı mamur bir hazırlık sürecinden sonra kazanılır, sonra sınıfa gidilir ve önderlik edilir. Yine

sanılıyor ki, sözümona bu dört başı mamur hazırlık dönemi geçirmiş kadroların müdahalesi sınıf hareketi tarafından hemen kabul görür.

Sorunu bir parça karikatürize ederek sunuyor olsak bile böyle bir çarpık kavrayışın etkileri saflarımızda yer yer vardır.

Devrimci önderlik elbette bir ideolojik-teorik düzey gerektirir. Fakat olayı bununla sınırlamak, aydınca bir yaklaşım tarzıdır. Önderlik ideolojik kavrayış ve teorik birikim kadar, pratik ustalık, yetkinlik, ataklık sorunudur da. Bu ise pratikte pişerek, düşüp kalkarak, yenilgiyi tadarak, yenilgi ve yanılgı öğretmenden öğrenmesini bilerek elde edilebilir. İdeolojik bakışın doğruysa, siyasal taktiklerin isabetliyse ve önderliğin pratik taşıyıcıları bu iddianın gerektirdiği sorumlulukların hakkını vermek için bitmez tükenmez bir enerji ve hırsla çalışıyorlarsa, gerisi siyasal pratiğin kendiliğinden çözeceği bir sorundur.

Abartmaksızın söylenebilir ki; sınıf devrimciliği ve devrimci sınıf öncülüğü, tarihin en zor misyonlarından biridir. En çaplı ve yetenekli parti, örgüt ve önderler bile, siyasal sınıf pratiği içerisinde işçi sınıfınca denenip pratik olarak benimsenmedikçe, önderlikleri yalnızca bir iddia olarak kalır.

Örgütümüzü parti düzeyine taşımaya çalışıyoruz. Parti öncelikle bir nicelik çoğalma değil fakat nitel bir düzey olduğu için, öncelikli sorun, bu sıçramayı kadro alanında yaşamaktır. Sınıfın ileri, devrimci öncülerini elbette kazanmaya çalışacağız. Fakat belirleyici halka örgüt ve kadronun sınıf devrimciliği doğrultusunda nitelik gelişmesidir. Yani yoldaşlarımızın gerçek bir sınıf devrimcisi haline gelmesidir. Bunu olanaklı hale getiren şey ise, bir kez daha ideolojik çizgimizi özümsemek, teorik birikimimizi içselleştirmek ve bunu cesur ve militan bir siyasal sınıf pratiğiyle birleştirmektir.

***

Fabrika birimine dönük çalışmada, kısa vadede ulaşılabilecek hedefler ile, bunun uzun vadeli ve soluklu bir çalışmayla ortaya çıkabilecek sonuçlarını ayrıştırmayı bilmek durumundayız. Biz ffabrikada taraftar bulmaya değil, sınıfın kitlesini devrimcileştirmeye çalışan bir örgütüz. Sınıfı devrimcileştirme görevinin ise binbir güçlükle dolu olduğu, zaman gerektireceği açıktır.

Elbette uzun vadeli, soluklu düşünmek adına siyasal atalete düşmeyi kabul edemeyiz. Biz şu veya bu fabrikada devrimci birer işçiyiz. Bu politik kimliğin gerektirdiği sorumluluklar deyim uygunsa fabrikada çalışmamızın da gerekçesidir. Fakat kısa vadede hedef haline gelerek, hem geri bilincin etkisindeki işçi kitlelerinden kopmak ve hem de işten atılmak riskini de gözetmeliyiz. Organlar üzerinden sistemli, kesintisiz birim faaliyetini burada tartışma dışı tutuyoruz. Soruna doğrudan fabrika içindeki devrimci kadronun etkinlikleriyle giriyoruz. Önce alabildiğine geniş bir sosyal çevre... Bu çevre içerisinde kuvvetli dostluk bağları... Bu sayede işçileri her yönüyle tanımak... Ve bu temel üzerinden siyasal bağların geliştirilip güçlendirilmesi... Yani? Yani iğneyle kuyu kazmayı, tırnakla söküp almayı bilmek/öğrenmek durumundayız.

Elbetteki her fabrika çalışmasının gelişimi böylesi bir seyir izlemez, izlemek zorunda değildir. İşçi olur, on günde tanışır dost olur, siyasal bağlar kurar, yayınlarımızın düzenli okuru haline getiririz. Fakat işçi olur, bu süreç on ayı alır.

Fabrika zemininde sürece müdahale, önderlik, inisiyatif, yaratıcılık, sezgi ve politik duyarlılık -tüm bunlar son derece önemli hususlardır ve biz bu alanda bugün hala ciddi sorunlar yaşıyoruz. Normal olarak bur fabrikada devrimcilik iddiası taşıyan her birey böylesi sorumluluklarla yüzyüzedir. Fakat sorun bireysel davranış alanına indirgenemez. Devrimci müdahale ve önderlik, bir yerde de sınıfın ileri kesimlerine dayanmayı bilebilmek, bu kesimleri ileri çekerek, bizzat bu güçlerin omuzları üzerinden sürece müdahale etmeyi başarabilmektir. Sınıfın ileri kesimlerini öncüleştirmeyi başarabilmektir. Sorumluluğa bireysel atılganlık ve cesaret üzerinden bakmak, geleneksel hareketin tarzını tekrarlamak olur. Liberal-reformist akımların kuyrukçu bir tarzda, geri eğilimleri okşayarak ve geri bilinçle uzlaşarak sınıfın ileri kesimleri üzerinden yaptıklarını, biz devrimci bir tarzda, bu kesimleri devrimci sınıf çizgisine ve ihtilalci örgütlenme konumuna kazanarak yapabilmeliyiz.

IV
Örgütsel güvenlik sorunları

Faşist rejim devrimci örgütleri güçsüz bırakmak, işlemez hale getirmek ve tasfiye etme hedefi çerçevesinde saldırılarını aralıksız sürdürüyor. 1 Mayıs '96'nın devrimci görkemini ve ardından gelen zindan direnişinin zaferini hazmedemeyen devlet, bu iki güçlü hamlenin siyasal ve moral etkilerini silmek ve Türkiye'de siyasal süreçlerin seyrinin devrimci tarzda değişmesinin önünü kesmek için devrimci örgütlere dönük operasyonlarına şu günlerde yeni bir ivme kazandırdı.

Faşist rejimin örgütümüzü de tasfiye etmeyi hedefleyen saldırıları aralıksız sürüyor. Siyasi polis örgütümüze kapsamlı bir darbe vurma hazırlığı içindedir. Kuşku yok ki bu tahammülsüz saldırganlığın gerisinde örgütümüzün aldığı mesafe ve düşmanın bundan duyduğu özel tedirginlik vardır.

Biz marksist-leninist siyasal hareketiz. Soruna konumumuz ve sorumluluklarımız çerçevesinde yaklaşacağız. Bir yoldaşın deyişiyle parolamız, "durmak yok, geri çekilmek asla!" olacaktır. Bununla birlikte ortaya çıkan son durumun kimi yeni özellikler taşıdığı da bir gerçektir. Konumlanışta, korunmada ve genel olarak çalışma tarzında bunları hesaba katmamazlık edemeyiz.

Düşmanın saldırı girişimleri ve kapsamlı operasyon hazırlığı, örgütümüzde tepeden tırnağa bir silkinişi zeminine dönüşmelidir. İç işleyişten, çalışma tarzına, mahalli çalışmanın kapsamından bireysel inisiyatif alanına, kurallı devrimci yaşamdan bireysel yaşamdaki titizliğe, ataklık ve yaratıcı çabadan gereksiz sokak trafiğini sona erdirmeye, buluşma yer ve mekanlarının titizlikle seçiminden dikkatli kullanımına, iç illegalite kuralları konusunda hassaslaşmaktan örgüt bilgi ve belgelerini titizlikle gizlemeye kadar herşeye yeniden bakmak zorundayız. Ve nihayet, devrimci kadroyu sarıp sarmalayan, gizliliği sürdürmenin gerçek güvencesi olan geniş kitle ilişkileriyle örtünmeyi bir an önce başarabilmeliyiz. Bizi tasfiye etmeyi amaçlayan sinsi saldırı hazırlıklarına devrimci sınıf çalışmasını kat kat güçlendirerek yanıt vermeliyiz.

Gizlilik ve örgüt/kadro güvenliğinin sağlanması her şeyden önce ideolojik perspektif, bu perspektifin doğasına uygun bir sınıf yönelimi ve bu yönelim içerisinde doğru bir işleyiş ve isabetli bir tarz demektir. Bu temel ve tayin edici faktörlerden kopartılarak, gizlilik ve güvenliği kendi içinde alınmış salt teknik-pratik tedbirlere indirgemek, uzun vadede sonuçsuz bir çaba olacaktır. Fakat bu elbette teknik-pratik tedbirlerin kendi sınırları içindeki önemini de azaltmaz. İkisi birarada bir bütünlüğü oluşturur. İkincisi ilkinin zemini üzerinde gerçek işlevini görebilir. Bu nedenle vurguyu ilkine, sorunun esasına yapmak ihtiyacı duyduk.

Güvenlik gerekçesiyle siyasal görevlerden ve pratikten kopmak, atalete düşmek, sorunların birikmesine ve dipten dibe bir çürümenin boyvermesine yolaçar. Türkiye devrimci hareketinin 12 Eylül dönemi pratiği bu açıdan olumsuz anlamıyla yeterince öğreticidir.

Gerek mahalli gerekse bireysel planda şimdi inisiyatif ve yaratıcılık zamanıdır. Açıktır ki düşman nezdinde özel hedef haline gelmiş yoldaşlar bugünkü pratik sürecin içinde dün sahip oldukları avantajlarla davranamazlar. Bunun bir boşluğa yol açmaması herşeyden önce alk bölge çalışmalarının başındaki organların ve fabrika birimindeki yoldaşların performansına bağlıdır. Bu nedenle bugün bireysel inisiyatif, yaratıcılık ve ataklık, tek tek kadroların sorumluluk anlayışı ve pratiği, çalışmamızda çok daha önemli bir yere sahip olacaktır. Bu alandaki en ciddi sorun siyasal deneyim zayıflığı olarak ortaya çıkabilir. Ne var ki, siyasal deneyim, örgütsel yetenek, siyasal yaşam içerisinde elde edilebilecek şeylerdir. Kadroda bir ideolojik-politik bakış varsa, gerekli devrimci enerji, iddia ve hırsa sahipse, siyasal deneyim zayıflığı ciddi bir sorun teşkil etmiz. Genelde il örgütümüzün, özel planda ise tek tek yoldaşlarımızın bu açıdan bir sınav döneminden geçtiği yeterince açıktır.

Zorlu bir dönemden geçiyoruz. Bir kontr-gerilla rejimi altında yaşıyoruz. Dönemin zorluğu ve rejimin barbarlığı, adına layık savaşçı kadrolardan oluşan bir parti yaratmanın zorunluluğunu kendiliğinden dayatıyor. Unutmamak gerekir ki, zorlu dönemlerde sınanarak geçmiş bir devrimci örgütün belini

kimse bükemez. Zorlu döneme dayanma ve gelişme gücü gösteren bir devrimci örgüt, bizzat bu aynı dönemde yarattığı imkanlarla güçlü hamleler yapma ve sıçramalı bir gelişme sürecine girmenin zeminini de döşemiş demektir.

Örgüt ve kadroyu koruyacak ve gizliliğini güvenceleyecek şey kitle ilişki ağıdır. Bu ağ aynı zamanda siyasal etki alanı ve sosyal öğrenme zeminidir. Kimi kadrolarda bu alanda hala da yaşanan tutukluk kabul edilemez. Küçük-burjuva zaafları kırmanın ve yenmenin alanı da budur.

Gereksiz sokak trafiği sona erdirilmelidir. Organ toplantıları, çalışmayı planlamanın gerçek karargahlarıdır. Merkezi Yayın Organlarımız örgüt birimlerimiz ve kadrolarımızın elinde gerçek bir silah olmalı; önderlik ve örgütlenme araçları işlevi görmelidir. Örgüt tabanından katkıların sağlanması, halihazırda bu alanda yaşanan sorunların giderilmesi koşuluyla, yayınlarımız bu işleve fazlasıyla uygundur.

***

Örgütlü devrimcilik bir yaşam tarzıdır. Örgütlü devrimcinin siyasal ve kişisel yaşamı bir bütündür. Bu nedenle devrimci her davranışını, tutumunu, adımını örgütün, hareketin, davanın prizmasından geçirerek atmak durumundadır. İç yaşam kurallarının ihlalinden ya da günlük yaşamdaki bir zaaflı davranıştan doğacak tahribat yalnızca ilgili kişiyi değil, organik ilişkilerde olduğu örgüt birimi, bu örgüt birimi üzerinden hareketi ve davayı etkiler. Bu nedenle kişi üzerindeki örgüt denetimi kadar, kadronun özdenetimi de çok önemlidir.

Özdenetim, disiplin ve fedakarlık, örgütlü devrimcinin kişilik özelliği olmak durumundadır.

Devrimci örgüt yaşamında temel önemdeki sorunlardan biri de örgütsel yaşamda iç illegalitenin sağlanmasıdır. Aslında iç illegalite örgütün illegal-ihtilalci kimliğinin bir parçasıdır. Bu kısaca; örgüt işleyişinin doğru düzenlenmesi, iç iletişiminin kendi kural ve kanalları aracılığıyla sağlanması, örgüt bilgi ve belgelerinin ilgili olmayanlardan titizlikle gizlenmesi, birlikte çalışan örgüt kadrolarının birbirlerini siyasal kimlikleriyle tanıması, farklı çalışma alanlarındaki örgüt güçlerinin birbirleri nezdinde deşifre edilmemeleri, çalışma alanları ve kaldıkları evlerin giziliğinin sağlanması vb. daha da çoğaltılacak unsurlardan oluşur.

Çevre yaşamı ile örgüt yaşamını ayıran en önemli faktörlerden biri de iç illegalite alanındaki tutum ve durumdur. Belirtmeye gerek yok ki, devrimci yoldaşlar arası ilişki güven mefhumuna dayanır. Fakat örgüt ilişkisi kurallara dayalıdır. Bu ikisinin birbirine karıştırılmaması gerekir.

Gerek çevre yaşamından edinilen alışkanlıklar, gerek tecrübesizlik ve gerekse kişilikteki öteki zaaflar nedeniyle kurulan paralel ilişkiler ve liberal sohbetlerin izleri saflarımızdan kazınıp atılmalıdır.

Örgüt, aşırı meraklılara, boşboğaz gevezelere ve laçkalığı alışkanlık edinenlere karşı tahammülsüz davranmak durumundadır. Bu tür alışkanlık ve eğilimlerde uyarılara rağmen ısrar gösterenlere kuşku ile yaklaşılmalı, böyleleri çevremizden uzak tutulmalı, gerekirse kovulmalıdır. Siyasal yaşamda, ısrarla gösterilen zaaflı tutum ve davranışlar asla iyiniyetli yorumlara tabi tutulmamalı ve kesinlikle tesadüflere bağlanmamalıdır.

(...)

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

Siyasal pratik içinde yetkinleşeceğiz

Kararlaştırdığımız üzere servis dağıtımını gerçekleştirmek için durakta servis aracının gelmesini bekliyoruz. Otobüs durakta duruyor ve işçilerle birlikte biz de biniyoruz. Dağıtım yapacağımız bu fabrikada bayan işçi çalışmıyor. Bu nedenle yoldaş propaganda konuşmasını benim yapmamın etkili olacağını söylüyor. Ben ise bu konuda kendime güvenmiyorum. Yoldaşın söyledikleri benim için uyarıcı oluyor aslında. Görev ve sorumluluklarımı daha iyi görmemi ve hissetmemi sağlıyor. Kendimden tam emin olmamakla birlikte deneyeceğimi söylüyorum. Son işçiler de bindikten sonra şoförün yanına gidiyoruz ve yoldaş bildiri dağıtacağımızı söyleyerek işe başlıyor. Ben ise diğer taraftan heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. İşçilerin hepsi bana bakıyor ve bekliyorlar. Kafamda sermaye düzenini genel olarak teşhir eden, asıl olarak da zindan direnişlerini işleyen bir konuşma yapmayı tasarlamıştım. Konuşmaya başlıyorum. Başlangıçta, günlük yaşamda rahatlıkla ifade ettiğim konuları anlatmakta zorlanıyorum. Biraz rahatlayıp işin gerçek öznesi olduğumu hissettiğim andan itibaren etkili denilebilecek bir konuşma yapıyorum.

Bu arada işverene de bir mesaj iletmeyi ihmal etmiyorum. Bu fabrika bizim belli bir süreden bu yana sistemli ve yoğunlaşmış bir faaliyet yürüttüğümüz temel çalışma birimlerimizden bir tanesi. Çolakoğlu kapitalisti; devletin kolluk güçlerini, işveren yanlısı sendikacıları ve daha değişik araçları devreye sokarak komünistlerin faaliyetlerini engellemeye çalışıyor. Hiçbir yöntemin, bu devlet terörü de olsa, komünist faaliyeti engelleyemeyeceğini, işçi sınıfının iktidarı sosyalizm kurulana dek de bu faaliyetimizin süreceğini, bunda kararlı olduğumuzu, varlık nedenimizin de bu olduğunu belirterek konuşmamı tamamlıyorum. Asıl olarak da zindanlardaki devrimci tutsakların sermaye devletine karşı verdiği kararlı mücadele ve mücadelenin işçiler tarafından desteklenmesi ve sahiplenilmesi temelinde propaganda yapıyorum. Daha kapsamlı bir teşhiri düşünürken, yoldaşın inmemiz gerektiği uyarısı üzerine konuşmamı tamamlıyorum. Böylece başarılı denilebilecek bir çalışma gerçekleştiriyoruz.

Bu deneyimi aktarmaktaki asıl amacım gelince. Belli bir kitle önünde ajitasyon ve propaganda konuşmaları yapmak konusunda kendime güvenmiyor, bunu hiçbir zaman başaramayacağımı düşünüyordum. Hatta yoldaşla bu sorun üzerine gereksiz gerilimler ve tartışmalar yaşamıştık. Bu çalışmanın kendisi hem yoldaşın tartışmalarında haklı olduğunu, hem de benim kendimi gereksiz sıkıntılara sokmuş olduğumu gösterdi.

İyi bir ajitatör, iyi bir propagandist olmayabiliriz. Ama günün görevleri ve sınıf devrimcisi olabilmenin gereği olarak, sınıf çalışması pratiği içinde yetkinleşmek, sınıf çalışmasının ihtiyaçlarına cevap verebilen kadrolar olmayı başarabilmek gerekiyor. Ancak böyle bir çalışma tarzı içinde güçlü ve zayıf yönler gerçekten açığa çıkacak ve devrimci gelişimimiz de o oranda daha sağlıklı olabilecektir. Sınıf çalışması pratiği dışındaki hiçbir iradi çaba, yetersizliklerimizi ve kesikliklerimizi gidermeyi sağlayamayacaktır. Aynı zamanda böyle bir çalışma tarzının kendisi proleter sınıf devrimcisi kimliğinin kazanılmasının yolunu açacaktır. Burada şunu eklemeliyim. Konuşma kafanızda tasarladığınız biçimde gerçekleşmeyebiliyor. Ortamın atmosferine uygun olarak şekilleniyor. Belli bir ön hazırlık yapmanın yanısıra mevcut ortamın iyi bir biçimde değerlendirilmesiyle başarılı bir konuşma yapmak mümkün olabiliyor.

İstemek, cüret etmek ve adım atmak! Zayıflık alanlarımızı aşmak için bunlar fazlasıyla yeterli oluyor.

Gebze'den bir komünist

Bir direniş destanı

Eylem Adamları/Jean Laffitte (Oda Yayınları)

Eylem Adamları gerçek bir direniş destanı...

Fransa Alman faşizmi tarafından işgal edilmiştir. Halk açlık, yoksulluk ve ölümle yüzyüze. Faşist barbarlık halkın üzerindeki zulmünü artırarak yaygınlaştırıyor. Bu barbarlık Fransa'yla sınırlı değil. Diğer işgal altındaki ülke halkları da aynı barbarlıkla karşı karşıyalar.

Komünist Partisi yaygın tutuklamalarla karşı karşıya. Parti çelikten bir yapı haline getirilebilirse eğer, faaliyetini sürdürebilecektir. Yüzbinden fazla devrimci ve yurtsever kamplarda ve buna hergün yenileri ekleniyor. Düşmanın amacı örgütü fiziki olarak yoketmek. Bu nedenle partinin güvenliği herşeyin üstünde olmalı. *"Bir savaş gemisini örnek almalıyız... Örneğin bir zırhlı, öyle yapılmıştır ki, bir çok bölümlere ayrıldığından, bir ya da bir kaç noktadan yara alsa bile yüzmeye devam edebilir. Örgütlenme yöntemimizi değiştirmek için bu yönteme başvurmalıyız..."* diyor Jacques.

Örgüt faaliyeti savaş koşullarına göre sürdürülmelidir. Her zamankinden daha titiz, kurallı ve çelikten bir disiplinle... Basit görünen fakat hayati önemi olan kurallar titizlikle uygulanıyor. Randevularda dakik olmak, kontrol etme imkanı sağladığından randevuları hareketli-dolaşarak gerçekleştirmek, iki randevu arasında kontrol edebilecek bir zaman bırakmak ve randevuları karşılamalı-hareketli gerçekleştirmek.

Komünist Partisi kendi faaliyetini sürdürürken, gelişen halk direnişine de öncülük edip mücadeleyi örgütleme görevini koyuyor önüne. Faşizme karşı çeşitli protesto eylemleri düzenleniyor. Silahlı birimler çeşitli sabotaj, bombalama ve değişik düzeylerde eylemler örgütlüyorlar. İşgal altındaki bir bölgede maden işçileri genel grev yapıyorlar. Merkezi yerlerde bildiri dağıtma eylemleri gerçekleştiriliyor.

Partili militanlardan çoğu tutuklanıyor. Bunlardan birisi de romanın yazarı. İşkenceli sorgulardan sonra toplama kampına gönderiliyor. Oradan da Almanya'ya. Alman Nazi toplama kamplarında değişik uluslardan tutsaklar var. Tutsaklar için günün her anı işkenceyle geçiyor. Naziler bütün angarya işlerini tutsaklara yaptırıyorlar. Taşocaklarında çalıştırıyorlar. Tutsaklar günde en az 12 saati burada çalıştırılıyor. Verdikleri tayına göre insanlar çok uzun bir süre yaşayamıyorlar. Krematorium (ölü yakma fırını) sürekli çalışıyor. Her gün bir çok tutsak ya ölüyor ya da öldürülüyor. Bu koşullarda tutsaklar arasında dayanışmanın en güzel örnekleri sergileniyor. Sağlık durumu çok kötü olanları yaşatabilmek için diğerleri kendi tayınlarını ayırıyorlar.

Bir başka Nazi kampı... Faşizmin baskı aygıtları bütün iğrençliğiyle çalışıyor. *"Nedir bu adamlar? Katil mi? Deli mi? Sadist mi? Kuşkusuz hepsinden biraz var, ama bunların yanında uygar bir ülkenin en iğrenç katili melek kalır. Yalnızca bir rejimin, faşizmin ürünü bunlar. Dünyanın yaşaması için yokedilmesi gereken hayvanlar"* diyor yazar. Tüm bu barbarlığa karşın tutsaklar dayanışmanın, fedakarlağın, insani duyguların en güzel örneklerini sergiliyorlar. Onları ayakta tutan da faşizmin yenileceğine olan inançları oluyor.

Evet, roman Fransız halkının Alman faşizmine karşı direnişini, Nazi toplama kamplarındaki vahşeti, bunlar karşısında değişik uluslardan tutsakların, özelde de Fransız tutsakların yaşam mücadelesini, örgütlenmesini ve direnişi geliştirmelerini anlatıyor. Alman faşizmi diz çökene kadar bu kamplarda 10 binden fazla tutsak yaşamını yitiriyor.

Fransız halkının "içerde" ve "dışarda"ki direnişini ve mücadelesini başarılı bir şekilde anlatan yazar, dünya proletaryasının ve halklarının mücadelesine ışık tutacak bir çalışma ortaya koymuştur.

F. SERTAÇ

Okurlardan / Yoldaşlardan...

"Adil Düzen" ve Çekiç Güç

Türkiye sol hareketinin tarihinin en belirgin özelliklerinden biri, sınıfa uzaklık ve güvensizliktir. Bunun koşulladığı durumsa, sınıfın burjuva partilerinin ve bu partilerin uzantıları olan sendikaların etkisi altında kalmaya devam etmesidir. Gerek Türkiye sol hareketinin bu temel zaafı, gerek 12 Eylül yenilgisinin sonuçları, gerekse '89 sonrasında uluslararası planda yaşana gelişmeler, işçi sınıfı üzerindeki burjuva ideolojik etkinin giderek güçlenmesi sonucunu doğurdu.

Bütün bunlara rağmen, sermaye iktidarının açmazlarının büyüklüğü, işçi ve emekçi kitlelerin sorunlarına çözüm arayışları içinde düzen kanalları dışına çıkmalarını dayatmaktadır. 12 Eylül darbesi ile dinsel ve gerici faşist ideolojilerin ve partilerin önlerinin sermaye devleti tarafından bilinçli olarak açıldığı bilinmektedir. Etkisizleştirilen devrimci hareketin boşluğunu da değerlendirerek, anti-emperyalist söylem ile yoksul emekçi kitleleri üzerinde belli bir etkinlik alanı kuran din simsarı Refah Partisi bunların en önde gelenlerinden birisidir.

RP'nin misyonu sosyal demagojiyi iyi bir biçimde kullanarak emekçi yığınları denetim altına almak, dolayısıyla düzene bağlamaya çalışmaktır. Propagandasının temelini Batı karşıtlığı, bağımsız Türkiye ve "adil düzen" aldatmacası oluşturuyordu. Bu propaganda özellikle Çekiç Güç'ün ülke topraklarından çıkarılacağı üzerinde yoğunlaştırıyordu. Ama uygulamaya gelince gerçek yüzü ortaya çıktı. RP'nin de sermayeye ve emperyalizme uşaklıkta hiçbir sınır tanımadığı açık bir biçimde görüldü. Hem içerdeki hem de dışardaki efendileri ile yaptıkları toplantılarda, onların çıkarlarını diğer burjuva partilerini aratamayacak bir biçimde savunabileceklerine dair teminatlar verdiler. Bunun karşılığı ise, soygun ve talandan payına düşeni almaktır.

Öte yandan, Ortadoğu'nun bir istikrarsızlık kuşağı olması emperyalistleri korkutmaktadır. Bölgedeki devrimci gelişmeleri önleyici politika ve araçları devreye sokmasına yolaçmaktadır. Bölgedeki Kürt ulusal devrimci hareketi onlar için önemli bir tehlikedir. Onları kaygılandıran bir diğer tehlike ise, bir sınıf hareketinin gelişme dinamiğidir. Burjuvazi devrimci bir sınıf hareketinin Kürt ulusal hareketi ile tüm ezilenleri yedekleyerek emperyalist-kapitalist zinciri kırıp onun dışına çıkmayı başaracağını bilmekte ve bunu önleyici tebdbirleri bugünden almaktadır. Çekiç Güç de bunun için konuşlandırılmıştır. Ama komünistler üzerlerine düşeni yapıp sınıfın ihtilalci partisini yarattıklarında, bu devrimci sınıfın gücü karşısında hiçbir güç duramayacaktır.

Y. İnanç/İstanbul

Düzene darbeyi fabrikalardan vuracağız

"Adil düzen"in işçi sınıfı için ne anlama geldiğini netleşiyor. MGK ve İMF direktifleriyle kumanda devam ediyor. Zamlar, Çekiç Güç'ün görev süresinin uzatılması, SSK'nın özelleştirilmesi ve mezarda emeklilik planları, özel iller yasası vb... RP "adil düzen"de serbest piyasa ekonomisini daha geliştireceğiz diyor. Muhammed de "rızkın onda dokuzu ticarettir" demiyor mu! Onda biri ise emek oluyor.

İşçi arkadaşların çoğu, "benim çocuklarım var, ev kira" vb. sözleriyle sokağa çıkma korkularını dile getiriyorlar. Oysa ki çocuklarımızın geleceği, konut, eğitim, sağlık gibi en temel haklarımız gaspediliyor. Bizler sessiz kaldığımız sürece sermaye daha da pervasızlaşacak. Bizleri ve çocuklarımızı sefalet sınırında yaşatacak. İnsanlık onurlu bir yaşamı gerektirir. Onurlu yaşam ise, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması, herşeyin toplumsallaşması için örgütlenerek mücadele etmesi, patronların karşısında diz çökmeden ayakta durabilmesi demektir. Örtülü ödenekten milyarlar hortumlanıyor. Ama haklarını arayanlar terörist ilan ediliyor. Çiller vb.'leri kendi sınıflarının çıkarları doğrultusunda davranıyorlar. Biz işçiler de kendi sınıf bayrağımız altında toplanmalıyız. Nasıl cezaevlerinde devrimci tutsaklar devlete diz çöktürdüyseler, biz işçiler de bu sermaye düzeninin temsilcilerine diz çöktürmek için ayağa kalkmalıyız. Bunu başarmak için biz komünistler büyük sanayi işletmelerini kuşatmalıyız. Bu fabrikalarda kök saldığımızda sermaye düzenine en büyük darbeyi vurmayı başaracağız.

S. Taylan/İzmir

sınıfların baş vurduğu zorunlu bir silahtı.

Proletarya devriminin kendi amaçları için teröre ihtiyacı yoktur; proletarya insan öldürmekten nefret eder ve bunu küçümser. Bu silahlara ihtiyaç duymaz, çünkü bireylerle değil kurumlarla mücadele eder; çünkü, arenaya saf hayallerle -hayal kırıklığına uğraması halinde öç almaya çalışacaktır- girmez. Bu, bir avuç azınlığın, dünyayı kendi idealine göre zorla biçimlendirmeye kalktığı umutsuz bir deneme değildir. Proletarya devrimi, tarihsel bir misyonu yerine getirmek ve tarihsel zorunluğu gerçekliğe dönüştürmekle yükümlü bulunan büyük halk kitlesinin, milyonların giriştiği bir eylemdir.

Ama proleter devrim, aynı zamanda, her türlü uşaklığın ve baskının ölüm çanıdır. Tüm kapitalistlerin, Yunkerlerin, küçük burjuvazinin, bütün oportünistlerin, sömürüden ve sınıf egemenliğinden pay alan tüm asalakların, proletarya devrimi karşısında ölüm kalım kavgası veren tek bir insan gibi ayağa fırlamasının nedeni budur.

Parlamentonun ya da ulusal bir meclisin sosyalizm yönünde aldığı karara, kapitalistlerin gönül hoşnutluğuyla boyun eğeceğine inanmak, mülkiyet, kâr ve sömürme hakkından sessizce vazgeçeceklerini sanmak, çılgınca bir kuruntudur. Bütün egemen sınıflar, ayrıcalıklarını korumak için, sonuna dek tüm güçleriyle mücadele etmişlerdir. Romalı patrisyenler, ortaçağın feodal baronları, İngiliz kavalyerleri; Amerikan köle sahipleri, Eflak boyarları ve Liyonlu ipek imalâtçıları -bunların hepsi, kendi ayrıcalıklarını ve iktidarlarını savunmak için, oluk gibi kan akıttılar, hepsi cesetlerin, ölülerin üzerinden, yangınların arasından geçtiler, iç savaşları körüklediler, vatanlarına ihanet ettiler.

Emperyalist kapitalist sınıf, sömürücü kast tabakasının en son çocuğu olarak, hunharlıkta, açıkça sırıtan riyakârlıkta ve hainlikte, bütün kendinden öncekileri geçti. Kendi açısından en kutsal olan şeyi, kârını ve sömürme ayrıcalığını -sömürgeciliğin tüm tarihi boyunca ve son dünya savaşında da yaptığı gibi- dişiyle tırnağıyla, soğukkanlı bir hunharlıkla savunuyor. Burjuvazi, cenneti ve cehennemi proletaryaya karşı harekete geçirecektir. Köylüleri kente karşı, işçi sınıfının geri tabakalarını sosyalist öncüye karşı seferber edecek; zabitler kanalıyla katliamlar düzenleyecek; her sosyalist önlemi binlerce pasif direniş yöntemiyle felce uğratmaya çalışacak; yirmi tane Vendee'yi devrimin boynuna saldırtacaktır. Cleamenceau, Llyod George ve Wilson'un öldürücü silahı, dış düşmanı ülkeye kurtarıcı olarak çağıracak; -ücret köleliğine özgür iradesiyle son vermektense, ülkeyi dumanlar tüten bir harabeler yığınına çevirmeyi tercih edecektir.

Bütün bu direnişler, demirden bir yumruk ve acımasız bir enerjiyle adım adım kırılmalıdır. Burjuva karşı devriminin uyguladığı şiddete, proletaryanın devrimci şiddetiyle yanıt verilmelidir. Burjuvazinin saldırılarına, entrikalarına, ve çıkardığı söylentilere karşı, uzlaşmaz hedef bilinci, uyanıklık ve proleter kitlelerinin eyleme her an hazır oluşuyla karşı koyulmalıdır. Tehdit eden karşı devrim tehlikesine karşı, halkın silahlandırılması ve hakim sınıfların ise silahsızlandırılması. Burjuvazinin parlamenter engelleme manevralarına karşı, işçi ve asker kitlelerinin aktif örgütlenmesi. Burjuva toplumunun her yerde hazır olan binlerce iktidar aracına karşı, işçi sınıfının yoğunlaşmış, sımsıkı kaynaşmış, son derece güçlenmiş iktidarı. Ancak tüm Alman proletaryasının kaynaşmış cephesi, Güney Almanya'dakiyle kuzeydekinin, kentdekiyle kırdakinin, işçiyle askerin bir cephede kaynaşması, Alman devriminin Enternasyonalle canlı, özlü bir ilişki kurması ve Alman devriminin yayılarak dünya devrimi haline gelmesi, üzerinde, geleceğin yapılarının kurulacağı granitten temelleri yaratabilir.

Sosyalizm için verilen kavga, dünya tarihinin gördüğü en zorlu içsavaştır, ve proletarya devrimi bu içsavaş için gerekli araçları hazırlamalıdır, bunları kullanmayı -savaşmayı ve zafere ulaşmayı- öğrenmelidir.

Sımsıkı kaynaşmış emekçi halk kitlelerinin, devrimin görevlerini yerine getirmek için, siyasal iktidarın bütünüyle, böyle silahlandırılması -bu, proletarya diktatörlüğü, dolayısıyla gerçek demokrasidir. Burada kapitalistle ücret kölesi, ve yunkerle tarım proleteri sahte bir eşitlik içinde, yanyana oturup, hayati sorunlarını parlamenter yoldan tartışmaz; burada bin-başlı proleter kitlesi, sıkılı yumruklarıyla, tanrı Thor gibi çekicini hakim sınıfların başını ezmek için kullanarak, tüm devlet iktidarını ele geçirir -halkı aldatmayan demokrasi işte yalnızca budur.

(...)

Spartakistler Ne İstiyor?
Belge Yayınları, birinci baskı, s.121-125

Spartaküs Birliği ne istiyor?

Rosa LUXEMBURG

(...)

II

Sosyalist toplum düzeninin gerçekleştirilmesi, dünya tarihinde belirli bir sınıfa ve belirli bir devrime düşen en büyük görevdir. Bu görev, devletin bütünüyle dönüştürülmesini ve toplumun ekonomik ve toplumsal temellerinin bütünüyle yıkılmasını gerektirmektedir.

Bu dönüşüm ve bu yıkım, herhangi bir makamın, komisyon ya da parlamentonun kararıyla ilân olunamaz. Bu işe yalnızca halk kitlelerinin kendisi başlayabilir, bunu yalnızca onlar gerçekleştirebilir.

Daha önceki bütün devrimlerde halkın küçük bir azınlığı devrimci mücadeleyi yönetmiş, devrimin amaç ve yönünü saptamış, ve kitleyi yalnızca kendi çıkarlarını zafere ulaştırmak için bir araç olarak kullanmıştır. İlk kez, Sosyalist devrim, büyük çoğunluğun çıkarlarına uygun olarak, ve bizzat emekçi halkın büyük çoğunluğu tarafından zafere ulaştırılabilmiştir.

Proletarya kitlesi, yalnızca devrime bilinçli bir hedef ve yön vermekle yükümlü değildir. Proletaryanın kendisi de, kendi özel faaliyetiyle adım adım sosyalizmi hayata geçirmelidir.

Sosyalist toplumun özü, şundan ibarettir:

Çalışan büyük kitle, yönetilen bir kitle olmaktan çıkar, ve daha çok, tüm siyasal ve ekonomik hayatı bizzat yaşamaya ve ona bilinçli özgür ve bağımsız bir yön vermeye başlar.

Bundan dolayı, devletin en üst zirvesinden en küçük birimine dek, proletarya kitlesi, burjuva sınıf egemenliğinin eskiden kalma organlarının -ulusal meclisler, parlamentolar, şehir meclisleri- yerine kendi sınıf organlarını, yani işçi ve asker konseylerini geçirmelidir. Proletarya, tüm resmi makamları işgal etmeli, tüm fonksiyonları denetlemeli ve tüm devlet yükümlülüklerini kendi sınıf çıkarları düzeyine ve sosyalizmin görevlerine göre değerlendirmelidir. Ve ancak, halk kitleleri ile onun organları-işçi ve asker konseyleri arasındaki sürekli ve canlı bir karşılıklı etkime içinde gösterilen faaliyet, devleti sosyalist bir ruhla doldurur.

İktisadi dönüşüm de, ancak proleter kitle eylemi tarafından gerçekleştirilen bir süreç olarak yürütülebilir. En yüksek devrimci otoriteler tarafından ilân olunan yalın sosyalizasyon kararnameleri, tek başına boş bir sözden ibarettir. Yalnızca işçi sınıfı, kendi eylemiyle kelimelere can verir. Her işletmede, sermaye ile göğüs göğüse verilen şiddetli kavgalar içinde, işçiler, kitlelerin dolaysız baskısıyla, grevlerle, kendi sürekli temsili organlarını yaratarak üretim üzerinde denetim sağlayabilir ve sonunda fiili yönetimi kendi eline alabilir.

Proleter kitleleri, kapitalistin üretim sürecine yerleştirdiği ölü makinalar olmaktan çıkıp, bu sürecin düşünen, özgür, bağımsızca davranan yöneticileri haline gelmeyi öğrenmelidir. Onlar, tüm toplumsal zenginliklerin tek sahibi olan bir topluluğun faal üyelerinin taşıdığı sorumluluk duygusunu kazanmalıdırlar. Onlar, işverenin kamçısı olmadan çalışkanlığı, kapitalist uyarıcılar olmadan en yüksek verimliliği, boyundurk olmadan disiplini, otorite olmadan düzeni geliştirebilmelidirler. Topluluğun çıkarı için gösterilen en büyük idealizm, en sert öz-disiplin, kitlelerdeki gerçek yurttaşlık anlayışı, sosyalist toplumun ahlaki temelleridir; tıpkı kaptalist toplumun ahlaki temellerini budalalık, egoizm ve kokuşmanın oluşturması gibi.

İşçi kitleleri, bütün bu sosyalist yurttaşlık erdemlerini, sosyalist girişimleri yönetmek için gerekli yetenek ve bilgilerle birlikte, yalnızca kendi öz faaliyetleri, kendi öz deneyleri kanalıyla edinebilirler.

Toplumun sosyalleştirilmesi, emek ile sermayenin, halk ile burjuva sınıf egemenliğinin karşı karşıya dikildiği tüm noktalarda işçi kitlelerinin vereceği kararlı ve yorulmak bilmez mücadeleyle gerçekleştirebilir. İşçi sınıfının kurtuluşu kendisinin eseri olmalıdır.

III

Burjuva devrimlerinde görülen kan dökülmesi, terör ve siyasi cinayetler, yükselen

(Devamı s.23'te)